JEAN CAREW

Bal mascat

ALCRIS

Capitolul 1

Fusese un interviu ciudat.

Zece zile mai târziu, Cara Merrill urcă scările spre micul și incomodul ei apartament din New York și se duse la geam privind casa ternă de cărămidă de alături și coșurile de pe acoperișurile din jur. Apartamentul ei avea o singură calitate: era ieftin.

Cara privi o femeie solidă care ieșise pe acoperiș la trei case distanță și întindea rufe. Ar fi putut să obțină și alte slujbe decât aceea de infirmieră la spital; nu trebuia să se îngrijoreze în privința banilor. Cum nu-i plăcea rutina de la spital, se putea prezenta pentru o slujbă la un particular.

Era o infirmieră bună. Terminase a treia din clasa ei. Avea o chemare lăuntrică să îngrijească bolnavi, ceea ce-i făcuse pe mulți medici s-o laude. Dar acum zece zile, după ce plecase de la spital, voise să facă altceva. Dorise să capete un post de infirmieră pe un vas de croazieră. Cum venea vara, erau în mai, putea să ia legătura cu vreun bogătaș de la țară să capete o slujbă ca o vacanță.

Cara Merrill își făcuse planurile. Economisise câteva sute de dolari ca să poată să nu mai lucreze și să-și caute un serviciu care să se potrivească setei ei de aventură.

Apoi a făcut tot ce dorise de mult timp: s-a trezit târziu; a mers la cumpărături pe Fifth Avenue; a închiriat o mașină și s-a plimbat la țară să vadă florile de măr și iarba verde și proaspătă. Dar nu reușise să se distreze și o costase mult. Apoi văzuse un anunț în ziar: „Căutăm infirmieră, gata să trăiască la țară, pe o moșie mare, doar iunie și iulie. Salariu mare".

Cara Merrill își trimisese CV-ul și fu invitată la interviu de către un anume Brent Butler, în holul unui hotel din New York.

Trebuise să se hotărască singură. Simțise din nou că era orfană. Niciodată nu se putuse destăinui puținelor prietene pe care le avusese. Prietene erau cam mult spus. Cara Merrill se ferise să se implice în vreo relație, chiar cu colegele ei. Dragoste? Va avea timp mai târziu. Dar în ultimele zile ar fi vrut să discute cu cineva despre slujba care i se oferise. Fusese un interviu ciudat.

Bărbatul care venise spre ea părea chiar mai înalt decât era, căci era suplu. Nu era un bărbat chipeș. Dar Carei îi plăcuse cum se purta: evolua cu grația unui sportiv.

– Sunteți domnișoara Cara Merrill?

Zâmbetul lui era cald. Fără îndoială îi plăceau costumul lui galben de lână și pălăria mare pe care și-o scosese când intrase în holul hotelului.

– Da, v-am scris. Sunt infirmieră calificată. Postul pare atrăgător, deși descrierea era cam sumară. De obicei, domnule Butler, când se caută o infirmieră se menționează cine e pacientul și de ce boală suferă.

Butler se așeză pe scaunul de lângă ea și dădu grav din cap. Cara îi studie fața. Avea nasul mare,

se potrivea cu fața lui. Era bronzat, de parcă fusese recent la tropice. Ochii lui erau cenușii? Albaștri? Greu de spus. Și-i îngusta, ca și cum s-ar fi concentrat asupra unei probleme dificile. Angajarea ei era problema? Zâmbi gândindu-se la asta.

– Sunteți drăguță când zâmbiți, spuse el pe neașteptate. Nu era un compliment, ci o constatare. Vă voi spune despre slujbă și veți vedea de ce n-am putut da detalii în anunț.

Unchiul lui, Joshua Butler, era pacientul. Avusese poliomielită și stătea într-un scaun cu rotile. Un servitor, Fred Bates, avea de mult timp grijă de el. Unchiul Josh trăia pe un domeniu moștenit pe Long Island și în general fusese sănătos. Dar, de curând, fusese bolnav și-i îngrijorase.

– Doctorul ce spune că are? întrebă Cara.

– Unchiul Josh nu suportă doctorii. Spune că e de la mâncare. Până acum și-a revenit după fiecare criză în douăzeci și patru de ore. Dar sunt îngrijorat. Mă întreb dacă nu cumva cineva vrea să-l otrăvească! Spune că-și va schimba testamentul și poate… dar e complicat de explicat.

– De ce nu angajați un detectiv particular? întrebă Cara.

– S-ar crea vâlvă și e greu de dovedit, spuse Brent Butler. Oricum, m-am gândit că o infirmieră ar putea ști cauza crizelor, dacă l-ar putea supraveghea. Apoi, dacă e nevoie, voi interveni și-l voi proteja.

– Dar dacă nu suportă doctorii, va refuza și o infirmieră.

Bărbatul din față păru jenat.

– Nu veți sosi la Soundings ca infirmieră, explică el, ci ca oaspete… și veți sta vreo două luni. Nimeni altcineva nu va ști că sunteți infirmieră și îmi veți raporta în particular ce ați aflat.

– Vreți să spionez! exclamă Cara.

– Nu chiar. Dar țin mult la unchiul Joshua. Vreau să știu ce se întâmplă. Dacă descoperiți că suspiciunile mele sunt nefondate, că nimeni nu vrea să-i facă rău, ci are o maladie serioasă, atunci voi insista să fie îngrijit de un medic.

– Totuși, sună a spionaj, spuse Cara, încăpățânată. Trebuie să am timp să mă gândesc la asta.

Brent Butler zâmbi.

– În timp ce vă gândiți, vreau să vă spun salariul. Vă voi plăti o mie cinci sute de dolari pentru opt săptămâni.

Era o sumă tentantă, pentru o muncă ușoară! Apoi întrebă:

– Ce motiv veți invoca pentru șederea mea acolo? Voi fi o prietenă pe care ați întânit-o întâmplător, sora vreunui prieten din facultate, sau ce?

– Nu puteam să vă întâlnesc din întâmplare acolo unde am fost în ultimul an. Sunt inginer constructor și am lucrat la un baraj în Brazilia. Nu erau femei frumoase acolo și eram ocupat.

– Atunci, ce veți spune? întrebă Cara nerăbdătoare. M-ați cunoscut la discotecă? Veți avea multe explicații de dat.

– M-am gândit la asta. Voi spune că sunteți logodnica mea. Tocmai ne-am logodit. Sunteți fiica unui angajat al firmei pentru care lucrez. Firește, vreau să-l cunoașteți pe unchiul Josh.

– În două luni, am timp să-l cunosc, comentă Cara.

– Planul e perfect, spuse Brent Butler. Dacă vreți slujba, și eu sper că da, nu e nici o problemă să vizitați Soundings ca oaspete de onoare. Aveți cuvântul meu.

Nici o problemă! Cara Merrill vedea o mulțime de probleme să joace rolul logodnicei unui bărbat pe care abia îl cunoscuse, venind pe ascuns în casa unui om care nu suporta doctorii, probabil nici infirmierele, și avea o boală căreia nu i se găsise încă leacul.

***

Mașina decapotabilă bej mergea strună, reflectă Cara în timp ce conducea pe podul Queensboro, îndreptându-se spre un loc numit Soundings din Long Island. Era prima zi din iunie: practic începuse lucrul. Asistenta medicală Cara Merrill zâmbi crispată la gândul că va juca rolul de logodnică a lui Brent Butler.

Se temuse la început să joace acest rol, dar odată ce se hotărâse să accepte postul, începuse să devină curioasă. Treptat, i se dezvăluiau și alte aspecte. Poate că ar fi rezufat slujba dacă ar fi știut ce mult trebuia să se schimbe.

Nu-i dăduse prin cap că „logodnicul“ ei va insista să sosească la Soundings într-o mașină decapotabilă nouă. Îi dăduse această instrucțiune când se întâlniseră a doua oară. Apoi îi alesese mașina.

– Îmi place culoarea, explicase el; se potrivește perfect cu părul tău. În plus, tapițeria gri e drăguță, nu crezi? O poți schimba, dacă vrei.

– Las-o așa, murmură Cara. Ce-ar fi dacă ar trebui să se potrivească și cu culoarea ochilor mei? Fiindcă veni vorba, nu pot accepta un cadou atât de scump. Dacă îmi dau demisia sau unchiul tău nu mă suportă?

Brent își îngustă ochii.

– Cara, Carita, spuse el ironic, de ce crezi că ți-o fac cadou? Vreau doar să faci impresie bună. Îți împrumut mașina pe durata acestui bal mascat.

Îi mai împrumutase ceva pe durata slujbei. Era un inel cu safir și diamante roz, aflat acum pe inelarul ei. Carei îi plăcea la nebunie. Brent i-l împrumutase când luaseră cina împreună și-i explicase că aparținuse bunicii lui.

– Când am hotărât să te pun să joci rolul logodnicei mele, nu mi-am dat seama cum e să te cunosc, spuse Brent.

– Ce vrei să spui? întrebă Cara.

– Cum ar fi fost să fie adevărat? răspunse el. Apoi, văzându-i figura perplexă, adăugase: Nu mă lua în seamă. Vom juca doar niște roluri.

Cara nu știa de ce-și amintise asta acum. Poate pentru că era diferit de maniera profesională cu care Brent aranjase detaliile sosirii ei la Soundings. Ca și cum ea ar fi întrebat de ceilalți oaspeți de la hotel, Brent îi explicase că va trebui să-și joace rolul de logodnică și pentru tânăra lui mătușă, Susan Evans și pentru vărul lui, Paul Rogers. Apoi îi făcuse o scurtă prezentare.

– Mătușa mea, Sue Evans e aproape cu zece ani mai mare ca mine. A trăit mai mult în Haiti. Fostul ei soț administra o plantație imensă acolo și i-a

lăsat un copil, pe Linda. Vărul meu Paul se poartă de parcă ar fi student. Probabil te vei îndrăgosti de el; așa se întâmplă cu majoritatea femeilor. Dar n-am încredere în el. Nu-i pasă decât de el; nu-i pasă dacă provoacă suferință.

– Înseamnă că vom fi bine supravegheați, spuse Cara și Brent zâmbi amuzat. Par oameni simpatici, adăugă ea, deși nu ți se pare. Nu văd de ce nu m-aș simți bine în timp ce-l îngrijesc pe unchiul tău.

– Vom vedea, răspunse Brent enigmatic.

Acum, ieșind de pe autostradă și luând-o pe drumul spre Soundings, o cuprinse teama.

Drumul era șerpuitor. Era un drum chinuit, neîngrijit, care fusese odată larg, iar acum fusese năpădit pe margini de tufișuri și arbori tineri. Se așteptase să fie ceva mai bine întreținut. Drumul părea părăsit.

Cara opri la marginea drumului, desfăcu schița pe care i-o făcuse Brent și o studie. Nu se rătăcise, acesta era drumul spre Soundings.

– Ei bine, n-am mai fost în vizită până acum la o familie bogată. Poate că astfel trăiesc bogații în zilele noastre. Se întreba cum va arăta conacul.

Când ajunse, fu șocată. În primul rând, conacul era maro. Cine a mai auzit de un conac maro? Era o casă mare și părea locuită, dar avea un aer sinistru, cu acea culoare! Ceea ce o făcu să nu se simtă în largul ei.

Casa era clădită pe o movilă scundă, lângă un golfuleț. În lumina soarelui după-amiezii, casa părea mohorâtă. Nu avea grație. Corpul principal avea un etaj și o mansardă, căreia i se vedeau ferestrele. La un capăt erau două etaje. Era ca și cum două case diferite fuseseră înghesuite una în alta.

Îndoielile Carei cu privire la înțelepciunea acceptării acestei slujbe crescură. Parcă în fața scărilor și privi în jur îngrozită.

Nesigură, ieși din mașină.

– Zarurile sunt aruncate! murmură ea încet.

Capitolul 2

Cara nu se așteptase ca Brent Butler să o întâmpine cu brațele deschise, la propriu. Dar când opri mașina în fața verandei, el se ridică dintr-un șezlong și se grăbi s-o întâmpine. O îmbrățișă și-i spuse tandru:

– Carita! Drumul a fost greu, scumpo? De ce nu-ți instalezi aer condiționat în mașină? O sărută și Cara nu se feri la început. Dar el o strânse mai tare. Toți sunt cu ochii pe noi. Prefă-te că mă iubești! îi șopti el.

Cara nu mai văzu pe nimeni în jur, dar se conformă. Se amuză văzând că fața lui Brent se făcuse cărămizie ca urmare a sărutului ei ademenitor. De data asta el se dădu înapoi.

– Nu crezi că exagerezi? murmură el, apoi spuse tare: Aici erai, Paul! Vă voi face prezentările, dar să știi, Cara e numai a mea.

– Ei, haide! se auzi o voce caldă, atrăgătoare în spatele ei. Cu siguranță, sărutul unui văr nu te va deranja.

– Ba da! spuse Brent. Cara, ți-l prezint pe Paul Rogers.

Cara se întoarse și-l privi cu interes pe cel a cărui voce o intrigase deja. Era înalt și avea umerii largi. Cum îl descrisese Brent? „Studentul etern". Tricoul și pantalonii scurți, albi, îi scoteau în evidență bronzul de pe mușchii în relief de pe brațe și picioare. Părul lui părea auriu în lumina soarelui și avea ochii albaștri. Cara întinse mâna.

– Un sărut de compromis, murmură Paul trăgând cu coada ochiului la vărul său și ridică mâna la buze. Se apropie puțin de ea. Cara simți că roșea, iar când se uită la Brent, acesta își îngustase ochii dezaprobator. Brent lua în serios afirmația că era doar a lui.

– Ești obosită? întrebă el în timp ce urcau scările pe verandă. Să-ți arăt camera ta…

– Nu sunt obosită, spuse Cara. Vreau să privesc câteva minute soarele care se oglindește în apă.

Așa cum sperase, vărul Paul rămase cu ei. Cara se așeză într-un scaun mare de răchită, iar Paul se așeză pe marginea brațului scaunului. Brent se așeză din nou în șezlongul lui.

Un bărbat mai în vârstă, adus de spate, se apropie fără zgomot și-l privi pe Brent întrebător.

– Kelty, du, te rog, mașina domnișoarei Merrill în garaj, apoi adu-ne ceva de băut. Cara?

– Mor de sete, recunoscu ea. Aș dori niște ceai cu gheață.

– Adu-mi și mie ceva de băut, spuse Paul. Meciul de tenis cu Linda a fost mai obositor decât cu un profesionist.

– Eu vreau cafe frape, spuse Brent și niște sandvișuri pregătite de doamna Kelty. Doamna Kelty e bucătăreasa noastră, îi explică el Carei. Nu servim mereu ceaiul după-amiaza, dar doamna Kelty are mereu ceva la îndemână, pentru orice ocazie.

– E un obicei bun, spuse Cara.

Cara află că unchiul Joshua își făcea somnul de după-amiază și nu avea să coboare până la cină.

Era puțin dezamăgită. Multe depindeau de unchiul Josh. Dacă nu-i plăcea de ea, de exemplu, nu putea rămâne, chiar dacă oficial era logodnica lui Brent. Era casa lui Joshua Butler și din cele ce auzise până acum, acesta era cam cusurgiu.

Află lucruri noi despre unchiul Josh în timp ce serveau ceaiul pe terasă. Cara se întreba de ce nu puseseră gresie pe terasă. Iarba părea că nu putea susține masa și scaunele. Un cusur de-al lui Joshua. Deveni atentă când Paul spuse:

– Am auzit că Chumley a primit o ofertă de jumătate de milion de dolari pentru moșie, dar unchiul Josh n-a putut să se hotărască.

– Chumley, îi spuse Brent Carei, e avocatul unchiului Josh. Bănuiesc, se întoarse el sarcastic către Paul, că Chumley ți-a spus asta?

– N-ai ghicit, răspunse Paul. Secretara lui, Anita, nu-știu-cum mi-a spus.

– Nu credeam că te vei preta la astfel de tactici, spuse Brent rece. Ar putea fi concediată pentru asta.

– Chumley n-are cum să afle, spuse Paul. Pe de altă parte, această informație ne-ar putea folosi. E bine să fii la curent cu ce se pregătește, nu-i așa?

– Mai bine ai fi încercat să afli de ce are unchiul Josh grețuri în ultimul timp, spuse Brent.

Paul ridică din umeri.

– Toate au legătură. Dacă unchiului Josh îi e tot mai rău, și-și schimă testamentul… știi că de asta ne-a adunat aici…

– Nu cred că pe Cara o interesează acest lucru, îl întrerupse Brent.

– De ce nu? Dacă se va mărita cu tine, cred că o interesează când, dacă și ce vei moșteni.

Cara nu se simțea în largul ei; aproape că se hotărâse să meargă în camera ei să aștepte sunetul clopoțelului pentru cină, când apăru o fetiță.

– Bună! strigă ea. Unde e unchiul Josh?

– Se odihnește, spuse Brent și nu mai face atâta zgomot. Îl deranjezi.

– Nu cred, răspunse fetița. Ține mult la mine.

– Cine ți-a spus asta, maimuțică? întrebă Brent.

– Am auzit-o pe doamna Kelty vorbind, spuse Linda. Vreau un sandviș. Se aplecă și luă unul cu castraveți.

– Hei! se prefăcu Brent alarmat. Nu ai voie să mănânci castraveți… Dar Linda îl devorase deja.

– Nu mai spune! exclamă ea.

– Expresia doamnei Kelty, îi explică Brent Carei. Fetița asta și-a îmbogățit vocabularul de câteva luni de când e aici. La început, când a venit, vorbea cu expresii din Haiti. Acolo s-a născut și acolo a trăit, pe plantație, până acum. Unde-ți sunt manierele, Linda? N-ai vorbit cu oaspetele nostru. O luă de braț și o întoarse cu fața spre Cara; Linda o privi indiferentă.

– N-o cunosc.

– Cara, ea e Linda Evans. Linda, spune-i ceva domnișoarei Merrill.

Ochii căprui strălucitori ai fetiței o măsurară din cap până-n picioare.

– Ce păpușă! spuse Linda.

Paul izbucni în râs.

– Asta nu e o expresie a doamnei Kelty, ci una de-a mea! Râzând, o prinse pe Linda de mijloc și încercă s-o ridice pe genunchi. Dar ea se zbătu și scăpă.

– Ține-ți mâinile acasă! Nu mă atinge. Nimeni nu trebuie să mă atingă. E tabu!

Cara era uimită. Ce copil ciudat! Avea un costum de baie roșu și era mică pentru vârsta ei,

nouă ani, îi spusese Brent, și îi amintea de poveștile cu spiriduși pe care le citise în copilărie. Linda avea față de spiriduș. Părul brun lins îi ajungea până la umeri, încadrând o bărbie ascuțită și niște ochi mari căprui sub sprâncene drepte. Avea un năsuc hazliu, cârn, și o gură mare. Nu era o față urâtă, ci una de spiriduș.

Acum că se eliberase din strânsoarea lui Paul, Linda fugi.

– Se va duce singură pe malul apei? întrebă Cara îngrijorată.

– O, nu! spuse Brent. Are o piscină mai mică pentru ea. Unchiul Josh i-a făcut-o, după ce a promis că nu va intra în piscina mare sau în golf fără să fie un adult cu ea. Se va ține de cuvântul dat unchiului Josh; sunt prieteni buni.

– Vorbeați despre mine? se auzi o voce din prag și imediat unchiul Josh fu împins într-un scaun cu rotile pe terasă.

Era un bărbat puternic, cu umeri largi, cu părul și sprâncenele albe și stufoase, îmbinate. Avea o cuvertură pe picioarele bolnave.

– Nu te-am vorbit de rău, unchiule Josh, spuse Paul leneș.

Brent sări în picioare și-i făcu semn să plece bărbatului în halat alb care împingea scaunul.

– Am eu grijă, Fred. Adu-i pipa. Logodnica mea abia așteaptă să te cunoască, unchiule Josh, spuse el, aducându-l lângă Cara. Aceasta e logodnica mea; Carita, el e unchiul meu, Joshua Butler.

– Nu te ridica, îi spuse Joshua Carei, nervos. Te văd bine de unde stai. O privi în ochi, îngustându-și-i pe ai lui, la fel ca nepotul său.

– Logodnică, zici? comentă el. Pare o fată inteligentă.

– Ei, unchiule Josh, dar e o frumusețe! protestă Paul.

– Am spus eu că nu e? întrebă unchiul Joshua. De ce n-ar putea fi și frumoasă și deșteaptă? Dar voi doi sunteți ca toți tinerii. Contează doar cum arată pentru voi. Ai avut noroc, Brent, că logodnica ta e și frumoasă și deșteaptă.

– De unde știi? întrebă Brent, râzând.

– Se vede, răspunse unchiul. Nu e o prostănacă, așa cum erau fetele cu pretenții pe care le-ai adus mai înainte…

– Și Cara e o fată cu pretenții, interveni Paul ironic. La fel ca Diane Forbes. Știe Diane de logodna ta, Brent?

Intervenția unchiului Josh îl împiedică pe Brent să răspundă înțepăturii lui Paul.

– Ține-ți gura aia spurcată! țipă el. Apoi, bătând-o pe Cara pe mână: scuză-mă, draga mea. Sunt un om răbdător, dar câteodată… Scutură capul ca și cum cuvintele îl părăsiseră. Stai lângă mine la cină, spuse el blând.

Apoi, învârtindu-și scaunul, adăugă acru:

– Unde dracu s-a dus Fred?

Fără să se gândească o clipă, Cara sări în picioare și-i împinse scaunul până la masă. Fred era deja în prag, dar Brent fusese mai iute.

– Lasă-l pe Fred să facă asta… scumpo, adăugă el.

Lăsând mânerele scaunului cu rotile în mâinile servitorului, Cara surprinse o expresie mânioasă în ochii lui Brent.

Era confuză, niciodată nu va putea să-și joace rolul în acest bal mascat! Se așeză din nou pe scaunul de răchită. Kelty strânsese cești le de ceai, iar Paul stătea în picioare la marginea terasei, privind golful. Brent își ceru scuze cu un zâmbet Carei.

– A văzut-o cineva pe Linda?

O femeie înaltă de vreo patruzeci de ani, în pantaloni gri și pulover verde urcă treptele, cu un coș cu câțiva trandafiri pe braț.

– Puțin mai devreme era aici, spuse Brent. A înfulecat un sandviș cu castravete și a plecat. Arătă cu mâna în direcția opusă față de cea din care venise femeia.

– Se va întoarce să ia cina cu unchiul Josh, spuse Paul.

– Susan, ți-o prezint pe logodnica mea, Cara Merrill, spuse Brent, luându-i coșul din mână. Văd că ai cules ceva flori.

– Trandafirii nu sunt bine îngrijiți; nu vor înflori bine anul ăsta.

Susan se aplecă și o sărută pe Cara pe obraz. Ce drăguț că Brent și-a găsit o logodnică nouă.

– N-am mai fost logodit până acum, protestă Brent. De ce încerci să mă desparți de femeia pe care o iubesc? îi trase o palmă pe spate în glumă când trecu pe lângă ea ca să se așeze.

– Fii mai respectuos te rog, spuse Susan, așezându-se. Sunt mătușa ta mai în vârstă, nu uita.

– E sora vitregă a unchiului Josh, spuse Paul. Mult mai tânără, bineînțeles.

– Mulțumesc, Paul, spuse Susan.

Susan în zâmbi Carei. Era un zâmbet cald, prietenos. Carei îi venea să fugă. Dar nu avea încotro.

Cara își încleștă mâinile și o privi pe Sue Evans în ochi.

– Dragă Brent, aprob alegerea ta, spuse Susan în cele din urmă. Mă surprinde că ai fost atât de deștept să alegi o fată precum Cara Merrill și încă și mai surprinsă că ea te-a lăsat s-o alegi!

– Voi ignora această insultă, spuse Brent. Vorbești de parcă ai cunoaște-o.

– Bineînțeles c-o cunosc! Nu-i așa că ne cunoaștem, Cara? Îți amintești de mine, nu-i așa?

Cara oftă. Într-adevăr își amintea de doamna Susan Evans. Deci balul mascat se termina chiar înainte de a începe!

Capitolul 3

Cara continua s-o privească pe doamna Evans ca hipnotizată. Mătușa lui Brent avea părul brun și lins, semănând cu fiica ei, Linda. În rest, nu semănau. Fața lui Susan era lungă și slabă, contrastând cu pomeții proeminenți și bărbia ascuțită a fetiței. De asemenea, ochii lui Susan nu erau la fel de strălucitori.

Bineînțeles c-o recunoștea, se gândi Cara tristă. Susan Evans fusese internată în spital acum câteva luni, după o operație de apendicită. De obicei, Cara nu îngrijea pacienții din saloanele private, dar câteva ore într-o zi de martie ținuse locul unei prietene.

În intimitatea salonului privat, ajunseseră să se cunoască; Cara era sigură că ar recunoaște-o

imediat pe Susan Evans chiar într-un loc aglomerat. Dar sperase în van că nu va fi recunoscută la rândul ei. Auzi vocea lui Brent ca din depărtare:

– Unde crezi că ai cunoscut-o pe logodnica mea, mătușă Sue?

– Ciudat, nu-mi amintesc exact unde. Dar te cunosc, Cara. Spune-mi, unde ne-am cunoscut?

Cara îi aruncă o privire lui Brent.

– Și mie îmi pari cunoscută, spuse ea ezitant.

– Îmi amintesc un loc cu multe lumini… liniște… și flori.

– Știu unde! spuse Brent și râse.

Cara îl privi alarmată, dar el continuă:

– Te-ai dus la un bal de binefacere, unde s-a dus și Cara și v-ați cunoscut la toaletă!

Susan și Cara izbucniră și ele în râs; momentul periculos trecuse. Dar mai târziu, Cara îl întrebă pe Brent pe hol:

– Crezi că doamna Evans își va aminti în cele din urmă? Am îngrijit-o când era internată.

– Mă îndoiesc că Sue se va mai gândi la asta, spuse Brent. La urma urmei, uniforma unei infirmiere din spital te face cam anonimă. E ghinionul nostru că a fost pacienta ta. Trebuia să-mi spui.

– Dar n-a fost! exclamă Cara. Doar am înlocuit-o pe infirmiera ei obișnuită, doar câteva ore.

– Atunci suntem în siguranță, spuse Brent.

Cara se gândi la asta în timp ce merse în camera ei să se îmbrace pentru cină. Unchiul Joshua, i se spusese, era mereu punctual, mai ales în privința mesei.

Carei i se părea ciudat că Brent lua acest bal mascat atât de în serios. Chiar dacă Susan Evans știa că era infirmieră, care era diferența? Carei îi plăcea doamna Evans, care la rândul ei părea că-i plăcea de ea. De ce găsea Brent că era mai bine s-o păcălească și pe ea? Era o întrebare deranjantă la care nu avea încă un răspuns.

***

– Arăți bine în dimineața asta!

Joshua Butler îi făcea complimente și deși tonul lui era aspru, expresia îi era indulgentă.

– Știu că ai dansat cu nepotul meu toată noaptea, continuă el. V-am auzit intrând la trei și

jumătate, așa că nu ai dreptul să fii aici în grădina cu trandafiri la opt jumătate dimineața și să fii atât de proaspătă.

– Îmi plac trandafirii. Bineînțeles trebuie stropiți și tunși…

– Te pricepi?

– Am avut o grădină de trandafiri acasă când eram mică. Cara se opri, nevrând să admită că grădina de trandafiri consta în doar șase tufe într-o suburbie a New Yorkului unde locuise pe atunci.

– Soția mea a plantat tufele astea de trandafir, spuse Joshua Butler. Nu prea mi-a păsat de ele și după ce a murit le-am neglijat. Mi se pare, domnișoară, că încerci să scapi fără să-mi spui unde ai fost noaptea trecută și ce ai făcut. Ia zi! Vei ieși basma curată, cum se spune în filmele cu gangsteri?

Cara nu avea de gând să-i povestească seara ei cu Brent, care fusese satisfăcătoare și totuși ciudată. Deși „logodnicul“ ei se prefăcuse că era intim cu ea, Cara simțise că nu-l interesaseră sentimentele ei; așteptase doar ca ea să-și intre în rol și să-l îngrijească pe unchiul lui.

– Cred că am făcut ce fac majoritatea cuplurilor logodite, spuse ea zâmbind și așezându-se pe o bancă. Am dansat puțin… am vorbit mult…

– Și v-ați pupăcit pe întuneric.

Cara zâmbi ca și cum ar fi aprobat, dar nu fusese așa. Veniseră direct acasă de la club și Brent aproape că nici nu vorbise pe drum. Dar nu i-ar fi spus asta lui Joshua Butler.

– Nu-ți voi da amănunte picante, spuse Cara. Dar de ce nu dormeai, la trei și jumătate dimineața? Citeai o carte bună, sau doar ne urmăreai?

Sprâncenele stufoase ale lui Joshua Butler se încruntară.

– Nu-mi place să vorbesc despre boala mea, dar câteodată am dureri noaptea. Noaptea trecută n-am vrut să iau un somnifer; am fost mofturos. Crezi că fructele de mare de la cină au fost prea picante?

Cara îl asigură că sosul și întreaga cină fuseseră delicioase. Era sigură că gazda ei servise aceeași mâncare ca ceilalți. Dar se simți obligată să întrebe dacă servise ceva ciudat peste zi. Bărbatul ezită un moment; apoi negă vehement că ar fi consumat ceva neobișnuit.

Cara îl privi cu suspiciune. Nu-i plăcea ce vedea. Ieri, când sosise, tenul lui arăta sănătos. Astăzi, pielea lui era palidă și trasă, ca și cum ar fi avut hepatită.

Deși picioarele lui Joshua Butler se atrofiaseră din lipsă de exercițiu, era evident că partea superioară era în bună formă fizică. Brent menționase că aveau o sală de gimnastică.

Trebuia să afle de ce ezitase să răspundă. Dar înainte să mai poată întreba ceva, apăru Paul Rogers, precedat de Linda.

– Ți-am spus eu c-o găsești aici, spuse fetița.

– Mă căutați? întrebă Cara, uimită. Mă caută Brent?

Paul ridică din umeri către bărbatul din scaunul cu rotile.

– N-am nici o șansă. Vroiam să-i arăt moșia asta părăginită și poate să-i las o impresie bună. La urma urmei, dacă vom avea o frumusețe în familie, ar trebui s-o cunosc.

– Ai grijă cum vorbești de moșia mea, spuse Josh și deși nu zâmbea, Cara avea senzația că acesta era schimbul obișnuit de insulte dintre el și Paul.

– Vroiam doar să-i arăt piscina.

– Nu știam că-ți pasă de moșie. Credeam că vrei să o vând.

– Dacă n-ai de gând s-o îngrijești, bineînțeles că mai bine ai vinde-o, spuse Paul ferm, și brusc farmecul tineresc pe care Cara îl observase cu o zi înainte fu înlocuit de o expresie de om de afaceri.

– Încă nu m-am hotărât, spuse Joshua Butler încăpățânat, și nu mă va grăbi nimeni. Bănuiesc că ai aflat de oferta pe care a primit-o Chumley săptămâna trecută…

Cara se gândi că ar fi fost mai bine ca ea și Linda să se îndepărteze, să nu audă discuția despre afaceri. Paul protestă că vrea să-i arate împrejurimile și Cara promise că ea și fetița nu vor fi prea departe.

Apoi, cum sosi Brent și auzi ultimele cuvinte, nu fu de acord și spuse că-i va arăta el însuși logodnicei sale împrejurimile. Oricum, când schimbă câteva cuvinte cu unchiul lui, Cara luă mâna Lindei și o conduse pe alee.

Era plăcut să fie doi tineri chipeși care să concureze pentru a fi cu ea. Nu conta că era un bal mascat. Și în plus, scăpase pentru moment de grija plății chiriei și de a umple frigiderul.

– Ești în vogă, comentă Linda. E pentru că ești logodită? Îți place să fii logodită? Te-ai distrat bine aseară? Când oamenii se logodesc, nu se căsătoresc imediat? Când te măriți?

– Cerule, râse Cara, pui mai multe întrebări într-un minut decât aș putea răspunde într-o zi.

– Îl iubesc pe unchiul Josh.

– Sunt sigură.

– Și unchiul Josh mă iubește. Îmi pare atât de rău că este bolnav. Dar îl voi vindeca.

Vocea solemnă a fetiței era convinsă de ceea ce spunea. Cara o privi uimită. Nu vroia să-i spună Lindei că poliomielita era un mister de secole.

– Toți vrem ca unchiul Josh să fie iar puternic și sănătos, chiar dacă nu poate merge, ca noi, spuse Cara. Sunt sigură că unchiul tău se simte mult mai bine de când tu și mama ta ați venit aici.

– Dar îl voi vindeca, spuse Linda. Știu cum s-o fac. Acasă vindecam oamenii atunci când vroiam. Bineînțeles că e mai greu aici, căci nu avem lucrurile de pe plantație. Dar voi reuși; i-am scris lui Mimbo. El nu știe să citească…

– Cine e Mimbo? o întrerupse Cara. Unde e acasă, în Haiti? Siguranța Lindei era înfricoșătoare.

Linda rupse o frunză de trandafir și-i explică. Mimbo fusese supraveghetorul plantației de trestie de zahăr din Haiti. Probabil că în ochii fetiței părea bătrân, căci vorbea despre el cu un mare respect și afecțiune. Dar Cara își dădu seama că pentru un copil de nouă ani, chiar și un bărbat de douăzeci și cinci ar părea în vârstă și respectabil.

După vorbele fetiței, plantația din Haiti era la o aruncătură de băț. Cele două moșii i se păreau la fel, așa cum educația lui Mimbo i se părea la fel cu cea a servitorilor de la Soundings.

– Nu era nevoie ca Mimbo să știe să citească, spuse Linda solemn, căci soția lui îi citea totul.

Joshua și nepoții lui aveau o discuție aprinsă de după gardul viu. Ca să o țină pe Linda lângă ea, Cara întrebă despre Mimbo și munca lui. Dar pe fetiță n-o interesa munca lui.

– Tatăl meu spunea că era un om de treabă, spuse Linda. Mi-e dor de tata. Nu a fost bolnav. Dacă ar fi fost bolnav, Mimbo l-ar fi putut salva. Dar într-o dimineață ne-am trezit și murise.

– Tatăl tău n-a fost bolnav? întrebă Cara. Apoi înțelese. Vrei să spui că tatăl tău a avut infarct?

Linda dădu din cap că da și Cara continuă: Îmi pare rău, Linda. Dar de ce spui că Mimbo l-ar fi putut salva dacă ar fi fost bolnav o vreme?

– Pentru că putea. Mimbo ar fi folosit magia albă și tata s-ar fi vindecat. Se pricepe la magie albă. Mimbo știe și magie neagră, dar spune că nu e bine ca fetițele mici să se gândească la asta. Spune că trebuie să mă gândesc la magia albă. Te gândești la magia albă când cineva e bolnav, domnișoară Merrill?

– N-o numesc magie albă, spuse Cara. Acest copil ciudat o punea în încurcătură. Își aminti că în Haiti se folosea vrăjitoria voodoo. Cum Linda crescuse într-o atmosferă de ritualuri primitive, gândirea i se deformase.

– Știe mama ta că îl admiri atât pe Mimbo? întrebă Cara.

– Mama nu crede în magie albă, spuse Linda, dar asta deoarece nu o cunoaște. Dacă faci puțină pudră, i-o dai cuiva și spui cuvintele potrivite, se va face bine. Și unchiul Josh s-ar face bine.

– Dacă cineva ca unchiul Josh s-ar îmbolnăvi, i-ai da o pudră ca să-l vindeci?

– Bineînțeles!

– Și dacă n-o ia?

– Unchiul Josh ar lua-o. Așa mi-a promis. O, își puse palma pe gură. Nu trebuia să spun. Nu spui la nimeni, nu-i așa?

– O să facem o înțelegere, spuse Cara. Dacă îmi arăți pudra înainte să i-o dai unchiului tău, nu voi spune nimănui. Promiți?

Linda dădu din cap afirmativ, dar Cara tot nu se liniști.

Oare unchiul Josh lua poțiuni voodoo? Nu era periculos s-o lase pe Linda să persiste în acele superstiții?

Capitolul 4

– Picnicul ăsta a fost ideea ta, nu a mea, spuse Cara Merrill întinzându-se pe plaja îngustă de lângă golf. Priveliștea era minunată, era soare și cald, iar apa liniștită te atrăgea. Dar Brent Butler, „logodnicul“ ei, era posomorât și nu scosese un cuvânt în ultimul sfert de oră.

– Doi oameni logodiți ar trebui să stea mereu împreună, spuse el, îngustându-și ochii în timp ce o privea. Nu te obligă nimeni să-ți petreci timpul cu mine, dar lasă o impresie bună celorlalți.

– Îmi place să-mi petrec timpul cu tine, protestă Cara, indignată. Dar nu trebuia să te superi când am întrebat dacă Linda poate veni cu noi. Fetița mă îngrijorează, Brent.

– Mai bine îngrijorează-te pentru mine.

Brusc, Brent zâmbi, și Cara își ținu răsuflarea în fața privirii lui tandre neașteptate.

Plonjară în apă. Cara nu mai înotase demult, dar îi plăcea apa și se ținu după Brent de-a lungul coastei. Ajunseră la hotarul proprietății, apoi se întoarseră.

– E o legendă că niște pirați au venit aici și au ascuns o comoară, spuse Brent, ștergându-și părul cu un prosop. Mi-ar plăcea să o fi ascuns-o în acest gols. Poate într-o zi o vom căuta.

– Voi merge cu tine când vrei, domnule, dar acum, că suntem singuri, mai bine mi-ai da detalii, căci am nelămuriri.

– Apa a făcut ca genele tale să se lipească una de alta în snopi, observă Brent. Și ai părul ud; îmi place mai mult când e uscat și de culoarea mierii. Ești o femeie foarte frumoasă, Cara Merrill, dar bănuiesc că mulți bărbați ți-au spus asta.

Cara se sperie puțin de întorsătura pe care o luase conversația. Nu credea că era înțelept s-o încurajeze; la urma urmei, deși nimeni nu știa, era plătită pentru vizita ei la Soundings.

Se hotărî să pună întrebarea care o obsedase de când îl cunoscuse pe Paul Rogers. Așa cum sperase, menționarea numelui vărului lui Brent schimbă complet atmosfera. Brent îi explică faptul că actualul testament al unchiului său prevedea ca Paul Rogers să moștenească Soundings. Susan Evans va primi bani și un cont va fi deschis pe numele Lindei, pe care îl va putea folosi la majorat. El, Brent, va primi doar o moștenire simbolică, având o profesie bănoasă.

Oricum, în ultimele șase luni, continuă Brent, unchiul Joshua nu mai era mulțumit de termenii testamentului. În primul rând, soțul lui Susan Evans nu strânsese bani și unchiul Josh era îngrijorat de viitorul surorii lui vitrege. Dacă unchiul Josh îngrijea moșia, suma cuvenită lui Susan se diminua. Pe de altă parte, dacă ar fi vândut Soundings acum, nu i-ar fi dat toți banii lui Paul.

– E cam complicat pentru mine, spuse Cara, dar bineînțeles, totul depinde de unchiul tău. Poate că pe lângă faptul de a-și schimba testamentul astfel ca Sue Evans să primească mai mult, unchiului Josh i se pare prea complicat să îngrijească o moșie atât de mare. La urma urmei,

pentru cineva țintuit în scaunul cu rotile, douăzeci și cinci de acri e prea mult. Nu are nevoie decât de terasă.

– Trebuia să mă aștept să gândești ca o infirmieră, spuse Brent după un moment de gândire. Dar unchiul Josh a cumpărat proprietatea când era tânăr și a construit casa asta pentru soția lui. Are motive sentimentale să nu vândă.

– M-ai angajat ca infirmieră, îi reaminti Cara. Dar la urma urmei, testamentul unchiului tău nu mă privește.

Cu cât înțelegea mai bine situația, cu atât înțelegea mai bine problema bolii unchiului său, îi explică Brent, supărat. În afară de poliomielită, Brent știa că unchiul lui era sănătos tun.

– Nici măcar nu l-a durut capul, spuse el, aruncând o piatră în apă, până când ne-a chemat pe toți și ne-a spus că vrea să-și schimbe testamentul. Deodată, a început să aibă grețuri fără motiv.

– Crezi că vărul tău, Paul, îl otrăvește? întrebă Cara direct.

– N-am spus asta.

– Dar cred că ai gândit-o și cred că greșești. Unchiul Josh e încăpățânat; poate mânca ceva care

știe că-i face rău și nu spune. Poate e bolnav la stomac. Pe de altă parte, poate e supărat de ideea de a vinde proprietatea; crizele de greață pot fi rezultatul tensiunii nervoase.

– Deci diagnostichezi că vărul Paul n-are nici o vină și că eu sunt un om suspicios.

– Nu folosi cuvântul diagnosticare. M-ai angajat să aflu ce are unchiul tău, nu să pun un diagnostic, ceea ce nu sunt capabilă să fac.

– Îmi cer scuze dacă nu mi-am ales bine cuvintele, spuse Brent. Hai să vedem ce a pus doamna Kelty în coșul cu mâncare și să găsim un subiect mai plăcut de conversație. De când ai venit, unchiul Josh n-a avut nici o criză.

Cara tocmai vroia să-i spună că se înșela. În noaptea când s-au dus să danseze la club, unchiul Josh nu s-a simțit bine și n-a luat un somnifer. Dar de atunci nu mai avusese probleme, cel puțin ea nu auzise.

Brent putea fi un tovarăș fermecător. Lucrase în locuri ciudate, în diferite țări din toată lumea și avea simțul umorului. Râdea de unele greutăți pe care le întâmpinase din cauza limbii și a obiceiurilor ciudate.

– E pur și simplu frustrant, spuse el mușcând dintr-un sandviș cu carne de curcan, să lucrezi într-un loc precum Tailanda. Mi se dă o sarcină și o limită de timp, fie că e vorba de un pod sau de fundația unei centrale electrice. Angajez echipa; îmi prelucrez șefii de tură; avem materialele și vine ziua și începem lucrul. Apoi ceva nu merge.

– Bănuiesc că mereu e ceva care nu merge, îl înțelese Cara. Chiar aici în America, nu e nici o garanție că lucrările de construcție vor decurge normal.

– Dar aici, dacă e o întârziere, toți sunt îngrijorați și muncesc din greu să remedieze situația. În alte țări, mai ales în Tailanda și America de Sud, nu interesează pe nimeni dacă e o întârziere de două săptămâni sau o lună. Nu par să aibă simțul timpului!

– Poate că filozofia lor e mai bună decât a noastră, spuse Cara, întinzându-se leneș pe pătură. Soarele încălzește, aerul e curat, mi-a plăcut atât de mult gustarea că aș putea toarce ca un pisoi. Să lăsăm grijile pentru ziua de mâine.

– Poate că ziua de mâine nu va mai veni, murmură Brent. Se așeză lângă ea pe pătură și-i mângâie părul mătăsos. Apoi o scărpină după ureche.

Cara se ridică brusc.

– Nu ne-am înțeles că mă gâdili!

– Ai spus că ești gata să torci ca un pisoi. Toată lumea gâdilă pisoii după urechi.

Brent își lăsă mâna pe umărul ei și o privi în ochi. O clipă, Cara fu tentată să uite regulile pe care și le stabilise, să nu încurajeze mângâieri care nu erau cerute de „logodna“ lor.

– M-am răzgândit, spuse ea, ridicându-se brusc. Mă duc la pâlcul de pini de dincolo de golf și caut comoara. Vii și tu?

– Nu m-ar deranja, fu Brent de acord. Dar nu mai fi atât de rigidă când suntem singuri. Să știi că nu mușc.

Cara își strânse buzele și nu spuse nimic. Știa că Brent râdea de ea, dar o mângâiere o tulbura. Mergând spre pâlcul de pini, se gândi că dacă ar fi fost într-adevăr subalterna lui la serviciu, poate ar fi putut accepta mângâierile lui.

După-amiaza continuă plăcut. Vorbiră vrute și nevrute în timp ce se prefăceau că vor să găsească acea comoară. Se luară la întrecere la înot și apoi se întoarseră înotând leneș. Strânseră resturile picnicului. Priviră apa, nereușind să plece de acolo. Cara se gândi că dacă îi privea cineva, semănau într-adevăr cu un cuplu de îndrăgostiți.

– Hei, voi doi! Paul Rogers îi confirmă gândurile. Paul, blond și chipeș, stătea la prima cotitură a drumului, salutându-i cu o mână ridicată.

– Venim acum, spuse Brent și luă coșul cu picnic. Cum mergeau spre Paul, puse o mână pe talia Carei. Când ea îl privi mirată, Brent îi șopti la ureche:

– Dacă nu vrei să te ating decât cu martori, voi profita de asta.

Înainte de a înțelege ce vroia să spună, Brent o sărută scurt pe buze și-i zâmbi.

– Toată după-amiaza mi-am dorit să fac asta. Cred că sunt singurul „logodnic“ din lume care n-are voie să-și sărute iubita când e singur cu ea!

Paul Rogers zâmbea misterios.

– Nu vă grăbiți din cauza mea, se prefăcu el că îi vine să caște. Sunt doar un mesager. Mătușa Sue m-a trimis să te chem, Brent. A venit o prietenă de-a ta.

– Nu e prietenă cu mine, dacă îmi întrerupe după-amiaza cu Carita.

– Oricum ne îndreptam spre casă, spuse Cara. A fost frumos, Paul. Apa e minunată. Să fi văzut… Cara se întrerupse și roși.

– Trebuia să vin cu voi? chicoti Paul. Nu mă cunoști, Cara. Niciodată n-am fost vioara a doua.

Brent părea că nu observase schimbul lor de cuvinte.

– Cine mă așteaptă? întrebă Brent.

– Cine ar putea fi? îl tachină Paul. Diane, bineînțeles. Diane Forbes, cea care se ținea după tine.

– O cunosc? întrebă Cara.

– Nu încă, răspunse Paul.

***

Diane Forbes era o apariție șocantă. Cinci minute mai târziu Cara se gândi că era de asemenea o necioplită și o urâcioasă.

Părul Dianei era castaniu închis, aproape negru, iar nasul îi era drept. Bărbia o avea mică, dar hotărâtă, cu o mică gropiță, iar ochii de un albastru strălucitor și cam răutăcioși.

– Deci tu ești Cara Merrill, o salută Diane. Nu mi-a venit să cred atunci când Sue Evans mi-a spus că cineva a pus mâna pe Brent în cele din urmă, măcar pentru moment. Ce-ai făcut, l-ai șantajat?

O spusese în glumă, dar ochii ei erau mânioși. Probabil că-l considera pe Brent proprietatea ei și nu avea de gând să-l lase unei străine.

– Nu l-am șantajat, răspunse Cara, încercând să pară veselă. M-am lăsat zăpăcită. Își arătă mâna stângă; inelul cu safir și diamante aruncă flăcări. Avu plăcerea să vadă înfrângerea pe chipul Dianei.

Dar aceasta își reveni rapid și se întoarse spre Brent, care era netulburat.

– Dragă, tu nu dai doi bani pe inele de logodnă, nu-i așa? Îmi amintesc că inelul era al bunicii tale.

– Și de aceea îmi place atât de mult, spuse Cara, dar fu întreruptă de intrarea lui Joshua Butler, împins de Paul Rogers și flancat de Sue Evans.

– Am auzit c-ai venit, Diane, spuse Joshua, lăsând-o să-l sărute pe obraz. Dar nu știu cine te-a invitat.

– Voi trece cu vederea grosolănia ta, unchiule Josh, spuse Diane, bătându-l cu degetul pe nas, căci m-a invitat cineva, Sue.

– Mi-ai forțat mâna la telefon, comentă Susan Evans. Mai ales când ai aflat că Brent e aici cu logodnica lui.

– Mă bucur că ai venit, spuse Joshua repede. Cum se simte tatăl tău și când se întoarce acasă?

– L-am lăsat la Londra, cu treburi până peste cap, dar vine luna viitoare. Mama e la Paris, doar dacă nu a plecat pe Coasta de Azur…

Paul părea că o privea cu milă pe Cara. Privirea lui părea să spună că era o străină aici. Nu putea spera să rivalizeze cu o femeie ca Diane Forbes, care trecea Atlanticul la fel cum alții treceau strada și care vorbea de Londra și Paris ca de niște orașe vecine. Brusc, Cara își aminti apartamentul ei ieftin și mic din Greenwich Village, care nu se putea compara cu livingul acestor oameni bogați.

Ce fac eu aici? se întrebă ea deprimată.

Capitolul 5

Această atmosferă persistă pe tot parcursul cinei. Cara nu reuși să participe la conversația care se purta între comeseni, ca și cum ar fi fost femeia invizibilă. Zâmbea politicos și află cum se plictisise Diane în Roma; câți bani pierduseră o pereche pe care o întâlnise la Monte Carlo; cum văzuse filmările pentru un film în Grecia.

Toți o ascultau cu atenție pe Diane. Cara îi vedea acum pe toți cu alți ochi: Joshua Butler, un patrician cu părul alb; Sue Evans, impresionantă în rochia neagră și strâmtă, cu părul strâns în coc; Diane, îmbrăcată în albastru, veselă și încântătoare; Brent și Paul în sacouri albe, râzând și tachinând-o pe Diane ca niște vechi prieteni.

Cina era reușită, se gândi Cara cu amărăciune. Singura problemă era că se simțea în plus.

Încercă să participe și ea la conversație. Diane vorbea despre Barcelona și despre un „prânz minunat“ la care luase parte.

– Bănuiesc că cel mai vestit toreador omorâse taurul, spuse Paul râzând.

– El era însoțitorul meu, admise Diane. Dar era o persoană dificilă și posesivă. M-am gândit că era mai bine să plec imediat la Paris și apoi mi-a părut rău.

– Ți-a părut rău că l-ai părăsit pe toreador? întrebă Brent.

– Mi-a părut rău după minunata mâncare spaniolă, dragă, spuse Diane zâmbindu-i numai lui.

În acea clipă, Cara se întoarse spre Susan și întrebă curioasă:

– Fiindcă veni vorba, era bună mâncarea locală în Haiti?

Sue Evans fu surprinsă.

– Era bună. Nu trebuia să merg la cumpărături sau să fac eu mâncare.

– Sigur că nu, spuse Cara.

Sue adăugă repede:

– Dar era ceva ce serveam la cocteiluri. Era o banană mare pe care localnicii o tăiau în felii subțiri și o prăjeau până devenea crocantă. Avea un gust deosebit.

– Știu, interveni Paul. Îmi amintea de cartofii prăjiți oarecum.

Dar pe Diane Forbes n-o interesa subiectul; se întinse și-l bătu pe braț pe Joshua Butler.

– Tata mi-a spus să-ți transmit cele mai bune urări, spuse ea cu voce scăzută. Mi-a spus să nu cumperi, o, am uitat numele acțiunilor…

– Nu-i nimic, îi zâmbi unchiul Joshua indulgent, apoi își privi nepoții. Oricum, nu cumpăr acțiuni până mă voi hotărî în privința noului testament. Voi vorbi cu tatăl tău când se va întoarce. Crezi că va fi acasă la începutul lunii următoare?

Diane ridică din umeri.

– E greu să știi pe unde umblă părinții, unchiule Josh.

– Sau unchii, zâmbi Brent. Poate că tatăl tău va fi aici de serbarea de 4 iulie, la club.

– E o serbare tradițională? întrebă Cara. Cu bomboane și floricele de porumb?

Paul o privi chiorâș.

– N-am observat să fie floricele.

– Sunt sigură că ai observat tradițiile, băiete, râse Diane. Încearcă un cocteil cu votcă. E diferit de cel cu whisky. Fiindcă veni vorba de artificii, să-l fi văzut pe tata când a auzit c-am comandat un costum de baie fără sutien.

Tristă, Cara mâncă desertul. Diane rânjea satisfăcută că o scosese din discuție.

Când cina se termină, Cara răsuflă ușurată. Cu siguranță, conversația va fi mai destinsă în living. Brent o luă de braț și Cara îl privi cu admirație. Brent se aplecă și murmură:

– Diane e fantastică, nu-i așa? Mereu e în miezul evenimentelor; îi cunoaște pe toți și merge oriunde. Ce mai, e deosebită!

Cara se lăsă condusă către sofa. Îi zâmbi lui Brent ca și cum ar fi spus ceva foarte romantic.

– Sunt uimită. Voi doi aveați o relație înainte să apar eu?

– Cred că așa e, spuse Brent. Am crescut împreună, am mers la aceleași petreceri. Mai

târziu, apărea mereu în preajma mea. Chiar a apărut pe un șantier la care lucram în New Mexico!

– Te cred, spuse Cara rece.

– Altădată mă plimbam pe o stradă din Rangoon și am dat de ea. Spunea că trecea pe acolo din întâmplare. Ce mai, e o fată deosebită!

– Cum ești supravegheat în mod constant, comentă Cara, mă mir că ai îndrăznit să spui că ești logodit cu altcineva. De ce nu mi-ai spus că există o Diane Forbes în viața ta?

Brent o privi surprins. Brent se controlă, își îngustă ochii și întrebă:

– E vreo diferență? Ce-ți pasă că am umblat cu Diane, sau cu altcineva? Știi că logodna noastră este de ochii lumii.

– Am vrut să-ți amintesc asta, spuse Cara dulce. Azi după-amiază am crezut că ai uitat, sau că profiți de situație.

– Faci din țânțar armăsar.

Tocmai atunci, Paul îl întrerupse.

– Diane s-a întors cu cea mai frumoasă colecție de cântece franțuzești pe care le-am auzit vreodată, spuse el conducând-o spre pian. Abia așteaptă să ne încânte cu ele, nu-i așa, drăguță?

– Nu, spuse Diane strâmbându-și nasul la el. Dar voi cânta câteva pentru Brent.

Cara se gândi că „logodnicul“ ei ar fi trebuit măcar să ezite să se îndrepte spre pian; dar n-avu încotro și-l urmă. Susan Evans avea sarcina să improvizeze un acompaniament și Cara se simți dată la o parte.

– Vino și stai aici lângă un bătrân, îi ceru Joshua Butler. Cara se așeză recunoascătoare în fotoliul de lângă el. Paul și Brent erau lângă Diane.

Apoi Diane începu să cânte. Vocea ei era curată, aparent bine antrenată, și cântă în franceză, pe care părea s-o cunoască la fel de bine ca engleza.

Singura problemă, se gândi Cara, era că nu înțelegea o boabă franțuzește, ca ceilalți. Paul și Brent ascultau încântați și la sfârșit izbucniră în râs.

Lânga Cara, Joshua Butler chicoti și apoi întrebă cu joce joasă:

– Înțelegi franceza?

Cara dădu din cap că nu și el spuse:

– Poate că e mai bine. Ești prea dulce și inocentă ca să înțelegi parodiile astea franțuzești.

Diane Forbes știa multe cântece noi, care plăceau celor prezenți. Cara își fixă un mic zâmbet pe buze și suportă mai departe. Poate va putea să spună c-o doare capul și să meargă în camera ei.

Brusc, deveni atentă la respirația lui Joshua Butler. Altcineva probabil n-ar fi observat, dar Cara avea experiență și sesiză răsuflarea crispată pe care bătrânul încerca s-o ascundă. Privindu-l, văzu că pielea lui era palidă, la fel ca atunci, în grădina de trandafiri.

Cara așteptă ca Diane să termine cântecul, râse împreună cu ceilalți din politețe, apoi se ridică brusc în picioare.

– Unchiul Joshua și cu mine îți mulțumim, Diane, dar acum te rog să ne scuzi, spuse ea. Puse mâinile posesiv pe scaunul cu rotile. Te duc în camerele tale, spuse ea.

Joshua Butler o privi cu ochii îngustați ca ai nepotului său și o clipă Cara se temu că o va contrazice. Dar el zâmbi și acceptă.

– Nu întrerupeți concertul din cauza mea, spuse el când Susan vru să se ridice de la pian. O

voi pune pe Cara să-l cheme pe Fred Bates când ajungem în apartamentul meu și o voi trimite la voi. Acum, hai să cântăm cu toții:

„Veseli călătorim, călătorim, călătorim
Peste marea albastră și adâncă".

Ușurată să audă familiarele cuvinte englezești, Cara cântă și ea și-l împinse prin hol și de-a lungul unui coridor lung spre camerele lui. Camera era o combinație între birou și bibliotecă, cu trei pereți cu cărți și al patrulea cu ferestre dând spre golf. Mai era un birou mare de mahon și un scaun de piele roșie făcut special pentru invalid.

– Apasă pe butonul de pe birou, îi ceru Joshua Butler, și Bates va veni aici. Apoi, întoarce-te la petrecere.

– Mă doare puțin capul. Mai bine urc în camera mea. Dar mă îngrijorează starea ta. Nu crezi că ar fi mai bine să te întinzi? Să-ți dau ceva?

– Ești perspicace, spuse unchiul Joshua, iar Cara fu ușurată să vadă că îi mai revenise culoarea în obraji. Nu prea mă simțeam bine acolo; camera părea închisă, sufocantă, și nu puteam respira. Dar acum mă simt mai bine.

– E a doua oară când te simți rău după cină. Totuși, mâncarea e minunată. Ai mâncat ceva ciudat la prânz?

– Gâscă și un pahar cu lapte; nu prea mi-era foame, spuse unchiul Josh ca și când ar fi vrut să o liniștească. A, iată-te, Fred. Acum o putem lăsa pe domnișoara Merrill să se întoarcă la ceilalți.

Cara știa că trebuie să plece, dar nu rezistă să nu spună:

– Nu crezi că ar fi mai bine să chemi doctorul? Poate îți va recomanda ceva să ți se mai liniștească stomacul…

– Nu! urlă Joshua Butler, mânios. Nu aduc doctori în casa asta. Aveam cinci doctori când m-am îmbolnăvit acum treizeci de ani și nici unul nu m-a putut ajuta. Nu am nimic, dar dacă aș avea ceva, mai degrabă i-aș cere Lindei să-l cheme pe vrăjitorul ei, Mumbo-Jumbo, sau cum îl cheamă decât vreun tânăr obraznic cu titluri medicale.

– Ești nedrept! spuse Cara, uitând că nu avea dreptul să se certe cu gazda ei. Doctorii din ziua de azi se dedică ideii că sănătatea poate fi păstrată; nu e nevoie să-ți fie rău. Dar trebuie să le dai o șansă…

Fred Bates dădea din capul cărunt din spatele stăpânului său, căutând s-o prevină. Cara se forță să zâmbească și spuse, cerându-și scuze:

– Nașul meu era medic. Mă gândesc la el oricând e vorba de doctori. Oricum, nu mă amestec. Mă bucur că te simți mai bine. Noapte bună, domnule Butler.

– Nu m-am supărat, spuse Joshua, bine dispus. N-aveai de unde să știi că nu suport doctorii. Noapte bună, Cara.

Brent o aștepta în hol și o privi nerăbdător. Din living, se auzeau ceilalți vorbind: Diane își terminase reprezentația.

– Unchiul Josh se simte bine? Ce are?

– Nu știu, Brent, și sunt îngrijorată. Am observat că respira neregulat și-i era rău. Dar acum i-a trecut. Am uitat ce mi-ai spus și i-am zis să se consulte.

– Și ți-ai primit o chelfăneală, bineînțeles, spuse Brent.

– Asta nu contează. Ceea ce contează este ce îl face oare să se simtă rău? Cina a fost delicioasă; orice om sănătos ar fi savurat-o. Unchiul tău mi-a spus ce-a servit la prânz, gâscă rece și lapte. Totuși,

brusc, la o oră după cină, îi e rău și nu poate respira. Ar trebui să fie consultat de un medic, Brent. Doar mănâncă mâncare bună…

– A băut un cocteil înainte de cină, spuse Brent.

– De obicei bea ceva înainte de cină?

– Câteodată. Dar nu știu să-i facă rău.

– E ilogic că i-a făcut rău după câteva ore…

– Cred că ai dreptate. Brent privea peretele din spatele ei fără să vadă nimic. Dar azi după-amiază Paul a amestecat cocteilul și i l-a dus unchiului Joshua. Părea să fie whisky cu sifon. Dar nu știu ce conținea.

Cara îngheță. Nu încăpea îndoială: Brent credea că Paul îl otrăvea pe unchiul Josh!

Capitolul 6

– „O grădină e un loc al dragostei“, cită Paul, aplecându-se peste tufișul din spatele băncii pe care stătea Cara, contemplând tufele neîngrijite din fața ei. Tresări auzindu-i vocea lângă ureche.

– Îmi pare rău, spuse Paul. N-am vrut să te sperii. Vroiam să adaug la acest frumos poem un vers de la mine:

„Mai ales când grădina e împodobită cu o fată frumoasă“.

– Nu e o îmbunătățire a poemului. Și nici nu are același metru, spuse Cara.

– Critici, critici, critici! Calea poetului e dificilă, spuse Paul. Pot să vin lângă tine?

– N-ai decât, nu e grădina mea, spuse Cara.

Paul sări peste tufiș.

– Nu-ți pot refuza invitația caldă, murmură el. Acum spune-mi să iau loc.

– Ia loc, spuse Cara ascultătoare și se mută să-i facă loc pe banca de fier forjat, de pe care vopseaua verde se cojea.

– Locul ăsta e o ruină, nu-i așa? întrebă Paul vesel. Ar trebui săpat și plantată iarbă.

– Cum poți să spui asta despre o grădină de trandafiri? întrebă Cara, indignată.

– Ce trandafiri? Ce ochi strălucitori ai când ești furioasă!

– Sunt câteva tufe de trandafiri aici. Sarabande acolo și Gloria stacojie aici, care ar putea fi îngrijiți.

– Îngrijirea tufelor uscate de trandafir nu e un subiect la care să mă pricep, murmură Paul. Ești cumva fată de grădinar?

Cara râse.

– Am aflat de curând despre grădinărit, se confesă ea. Cele câteva tufe pe care le aveam acasă nu mă califică expertă. Dar de când am venit aici, această grădină de trandafiri a fost o provocare. Aș vrea să arate din nou bine. Am citit despre trandafiri. Am aflat că soția unchiului Josh a

plantat această grădină și am găsit un întreg colț de bibliotecă plin cu cărți despre îngrijirea trandafirilor. Probabil că ea și-a iubit grădina.

– Fața ta, spuse Paul, strălucește ca un trandafir. Aș vrea să pot să te entuziasmez și eu așa.

– Nu spune prostii.

Cara schimbă subiectul.

– Mă întrebam dacă pot împrumuta uneltele grădinarului ca să îngrijesc grădina, spuse ea.

– N-avem grădinar, explică Paul, doar un artist care trece din când în când să tundă iarba. Dar e o magazie cu unelte. Vrei să aflu mai multe?

– Stai o clipă, spuse Cara în timp ce Paul vroia să se ridice. Am o listă cu tot ce-mi trebuie. Am copiat-o dintr-o carte. Scoase o listă din buzunarul bermudelor. O netezi și citi cu voce tare: sapă, săpăligă, foarfeci, mistrie, furculiță, greblă, stropitoare.

– Poate le voi găsi, spuse Paul, sau poate îl vom convinge pe unchiul Josh să le cumpere. Voi fi ajutorul tău.

– N-aș vrea să-ți pierzi timpul, spuse Cara repede. N-ai treabă?

– Am ceva timp liber, zâmbi Paul. Atunci te voi ajuta. Între timp, hai să dăm o raită prin magazie.

Mergând alături de el spre niște clădiri mici din spatele casei, Cara se întrebă dacă fusese înțelept să se ocupe de grădină. Era logodnica lui Brent, nu? Nu era ciudat pentru o femeie în situația ei să-și petreacă timpul săpând tufele de trandafiri, mai ales în compania vărului chipeș și evident interesat al lui Brent? Cum ajunsese la asta? Cum se întâmplase că Paul Rogers se implicase în această acțiune, pe care ea o planificase ca o activitate recreativă solitară?

– Va trebui să fii atentă când vei manevra insecticide, ierbicide și alte produse otrăvitoare, spuse Paul deschizând ușa neîncuiată a magaziei. Vei avea nevoie de câteva, bănuiesc. S-ar putea să fie și pe aici.

Amintindu-și de otravă, Cara tresări. Greața unchiului Josh fusese urmarea cocteilului pe care i-l pregătise Paul, spusese Brent. Acesta îi spusese că nu știa ce conținea, insinuând că Paul îi dăduse unchiului său otravă.

Acest gând o îngheță.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Paul. Ți-e frică să nu fie șobolani? Sau chiar sconcși?

– Bineînțeles că nu.

Cara își reveni și-l urmă înăuntru.

– Pare un loc plin de unelte și poate de otravă, ar trebui încuiat, cum Linda umblă peste tot…

– Linda a trăit pe o plantație pe jumătate sălbatică în Haiti. Cred că știe ce e un insecticid. Știe multe.

– Totuși…

– Oricum, nu văd otrăvuri pe aici. Tu vezi? Privise sumar prin magazie; de unde știa că nu sunt otrăvuri dacă nu mai fusese pe aici mai înainte? se întrebă Cara. Deschise un bufet și privi rafturile. Erau goale.

– Ei, haide, spuse Paul nerăbdător. Îmi pare rău că am adus vorba despre otravă; uită asta. Se apropie, o luă cu o mână de talie și închise ușa bufetului cu cealaltă. În acea clipă, o umbră apăru în cadrul ușii.

– Bună! Vocea lui Brent era liniștită. Cara privi peste umăr și văzu că avea ochii îngustați.

– Căutam otrăvuri, se bâlbâi ea.

– Da? Aveți vreo posibilă victimă?

Paul râse forțat.

– Căutam insecticide pentru grădina de trandafiri, explică el după o scurtă pauză. Cara vrea s-o reabiliteze.

– Așa deci, spuse Brent.

Paul își luase mâna de pe talia ei și ea se îndepărtă. Era un moment jenant. Nimeni nu zicea nimic.

– Ei bine, spuse Brent în cele din urmă, o căutam pe Cara, și Linda mi-a spus că a văzut-o cu tine, luând-o încoace. Vroiam să vă întreb dacă vreți să mergeți la curse în după-amiaza asta. Diane e nebună după curse.

***

– Bățul pe care e steagul nu e prea înalt, nu-i așa? întrebă Cara în timp ce intrau pe hipodrom. La început, Cara se gândise să refuze să meargă cu ei. Cum lui Brent îi păsa de gusturile Dianei, vroia

să-i lase să se distreze. Dar nu mai fusese pe acel hipodrom și era curioasă. Pe drum, toți fuseseră veseli; îi părea bine că până la urmă venise și ea. Dar când Diane râse la remarca ei despre steag, roși de jenă.

– Nu știi nimic despre curse, dragă! toarse Diane după ce se opri din râs. Nu e un steag. E un semnal de unde Crucișătorul și-a început cursa victorioasă în 1920, care a fost remarcabilă.

– Crucișătorul era un cal? întrebă Cara.

– Țineți-mă că pic! strigă Diane. Vrea să știe dacă era un cal!

Paul o bătu pe Cara pe umeri.

– N-o băga în seamă, o consolă el. Crede că aceia care nu se pricep la cursele de cai sunt retardați. Această pistă e cea nouă. Cea veche, pe care a triumfat Crucișătorul, stabilind un record, a fost demolată și a fost păstrat doar acest stâlp. El comemorează o cursă și un cal care au intrat în istorie.

– Mulțumesc, Paul, spuse Cara recunoscătoare, în timp ce-i urmau pe Brent și pe Diane, care o luaseră înainte. Am părut stupidă.

– Nu-ți face probleme. Dacă e cineva stupid în grupul nostru, aceea e Diane. Știe multe despre cursele de cai, dar nu poate identifica un trandafir Sarabande. O strânse de braț și ea zâmbi.

– Ești drăguț, spuse Cara, dar apoi inima îi îngheță la gândul că acest Paul drăguț îi pregătea unchiului Josh o băutură care poate conține otravă! Făcu un efort să alunge acest gând. Trebuia să se bucure de distracția la care ieșiseră!

Sosiseră mai devreme, luaseră prânzul la club, luaseră bilete, pierduseră pariurile la primele două curse și priveau pe rând celelalte curse cu binoclul pe care îl adusese Brent. Diane le povesti performanțele anterioare ale cailor din fiecare cursă, selecta câștigătorul și greșea mereu.

– Cred că sunt deochiată astăzi, spuse ea, privind-o pe Cara.

– Nu e ziua ta bună, spuse Brent vesel și Carei îi veni să-l ia în brațe. Nu ținea cu Diane! Asta arăta că n-o iubea cu adevărat.

Dar ce conta, se gândi ea în clipa următoare. Nici pe mine nu mă iubește!

După ce a nouă cursă se termină și se îndreptau spre mașina lui Brent din parcare, Diane anunță brusc dorința de a vedea cursele cu atelaje de seara.

Dar Brent refuză

– Știi că unchiul Josh vrea să fim toți la cină, spuse el. Dacă i-am fi spus înainte, era altceva.

– Poți să-i dai un telefon, se încăpățână Diane.

– Nu, spuse Brent. Unchiul Josh nu ne impune multe reguli. De aceea, ar fi bine să nu le încălcăm pe cele stabilite.

– Ce prostie, murmură Diane. Ce diferență e pentru el dacă suntem sau nu de față când se aduce friptura?

– E dreptul lui… începu Brent.

Dar Diane se sui zâmbind la volan.

– Vreau să conduc eu, se rugă ea copilărește. Am chef să conduc.

– Cum vrei, spuse Brent, supărat încă de purtarea ei.

La început, Diane, care conducea bine, merse cu viteză normală. Apoi, acceleră, brusc depășind unde nu era voie și râzând de protestele lui Brent.

– Doar nu vrei să întârziem la cină! spuse Diane. Cara stătea lângă Paul, în spate. N-aș vrea ca unchiul Josh să se supere!

– O să fim arestați pentru că am depășit viteza legală! urlă Brent. Încetinește, Diane, scumpo.

Din când în când, Diane încetinea; apoi, când bănuia că Brent vrea să-i ia volanul, accelera din nou. Cara încerca să discute cu Paul, sperând să-i arate Dianei că era indiferentă la fițele ei, dar degeaba. Diane trecu printr-o intersecție chiar prin fața altei mașini, pe care o evită în ultima clipă.

– Ei bine, am ajuns, rânji Diane răutăcioasă spre Brent în timp ce parca în fața conacului. Unchiul Josh ar trebui să fie mulțumit!

Nimeni nu-i răspunse. Chiar și Brent se clătina pe picioare și urcă să se schimbe pentru cină. Cara îl ajunse din urmă pe trepte.

– Nu-l supăra pe unchiul tău, îl avertiză ea blând. Adu-ți aminte că ieri i-a fost rău.

– Nu te teme. Va fi o cină obișnuită, o asigură Brent. Nu știu ce a apucat-o pe Diane. De obicei e liniștită.

Carei îi veni să adauge: „Am observat“, dar se abținu. La urma urmei, Diane era problema lui Brent și, probabil, cea pe care o iubea. Ea, Cara, era doar o infirmieră, adusă să aibă grijă de Joshua Butler. Nu avea nici un motiv să se simtă jignită că Brent o găsea pe Diane fascinantă; poate că lui îi plăceau ieșirile ei nebunești.

Cu toate acestea, se gândi Cara în timp ce îmbrăca o rochiță în carouri verde cu alb, el nu merită tratamentul pe care îl primește de la Diane. Și nu știu de ce o suportă! Trase de fermoar atât de tare încât se înțepeni și abia după câteva minute îl deblocă, așa că aproape întârzie la cină.

După cină, un vechi prieten al unchiului Josh, care locuia prin apropiere, sosi să joace șah, un joc la care unchiul Josh devenise expert de când stătea în scaunul cu rotile. Cara era singură pe terasă cu Brent, ceilalți plecaseră să privească la cer printr-un telescop pe care unchiul Josh îl numea „jucăria“ sa.

Cara și Brent vorbiră pe furiș despre sănătatea lui Joshua Butler și Brent o întrebă dacă avea idee ce îi provoca acestuia stările de greață.

– Sper că n-ai luat în serios sugestia mea despre Paul și cocteilul pe care i l-a servit, spuse el. Dar e ceva în legătură cu Paul ce mă îngrijorează, dar nu pot spune ce anume. Sper că nu te-ai îndrăgostit de el.

– Sigur că nu! izbucni Cara. Ce ai văzut în magazie azi dimineață era doar... doar...

– Înțeleg, spuse Brent calm. Oricum, să nu te vadă ceilalți cu Paul. Ar fi mai bine.

Cara era atât de furioasă încât nu reuși să-i răspundă. Brent acuza că-l seducea pe Paul, că profita de prezența ei la Soundings ca să pună mâna pe un soț care va fi bogat? Sau o avertiza în privința unui bărbat care putea fi un criminal?

Capitolul 7

Poate că amintirea faptului că Brent vroise să-i ordoneze viața o făcu pe Cara să fie prietenoasă cu Paul în dimineața următoare. Se trezise devreme și îl întrebase pe Kelty despre ierbicide. Spre marea ei surpriză află că avea ierbicide dosite în pivniță.

– După ce stăpâna a murit, m-am gândit să le ascund, explică el. Domnul Joshua nu se interesa de trandafiri, așa că am lăsat-o baltă. Dacă vrei să te ajut, am câteva ore libere.

– Nu, spuse Cara, îndulcind refuzul cu un zâmbet. Era minunat câți oameni vroiau s-o ajute să refacă grădina de trandafiri.

– Ți-aș fi recunoscătoare dacă mi-ai da ierbicidele. Apoi, ceva o făcu să adauge: vroiam să-i cer lui Paul să repare piscina. Poate îl poți ajuta, Kelty.

– E simplu, spuse el fără entuziasm. Paul știe ce are de făcut. E ceva detergent în pivniță; voi aduce și asta.

Când Cara se îndreptă în sfârșit spre grădina de trandafiri, ducea în brațe nu numai ierbicidul și detergentul pentru piscină ci și un spray, mănuși de grădinar și niște ochelari de protecție. Când urcase să ia ochelarii, observase că ușa Dianei era închisă. Evident, Diane nu se trezea devreme. Nu-i văzuse nici pe Brent și pe Paul, dar poate luau micul dejun cu unchiul Josh în camera lui.

– Așa vrea șeful, spusese Paul. Dar săracul vrea să fie nevoie de el, măcar pentru a da ordine nepoților.

Cara fusese surprinsă că Paul era atât de înțelegător. Spera că dacă va restaura grădina de trandafiri îl va încuraja pe Joshua Butler să reabiliteze întregul domeniu.

Iar dacă Brent nu va fi de acord, cu atât mai rău. Ar trebui să se gândească mai puțin la otrăvire și să-l ajute pe unchiul său să-și umple timpul liber în mod constructiv.

Puțin mai târziu, Paul veni și el în grădină. Se oferi s-o ajute. Dar Cara îi spuse să ia detergentul și să curețe piscina.

– Sper că știi ce ai de făcut, îl tachină ea.

– Știu, spuse Paul, dar mi-e urât să lucrez singur. Trebuie să vii și tu.

– Eu am treabă aici cu trandafirii, protestă Cara. Dar când Paul își încrucișă brațele la piept, se înmuie.

– Bine, du-te tu întâi la piscină. Când termin de dat cu spray vin și eu.

Paul dispăru pe aleea ce ducea la piscină. Cara continuă să dea cu spray, încercând să nu dea cu ierbicidul pe trandafiri. Dacă domnul Kelty chiar vroia s-o ajute, îl va pune să smulgă buruienile. Poate unchiul Josh va putea fi convins să mai aducă pietriș și atunci grădina vă arăta mai frumos.

Deodată, auzi un șuierat. Se întoarse și o văzu pe Linda Evans privind-o supărată de după tufă:

– Care e secretul, Linda? întrebă Cara bine dispusă. Vino să vorbim în timp ce sap tufișul ăsta. Trebuie să afânez pământul ca să ajungă ploaia la rădăcini.

Fetița se apropie.

– Unde e Paul? întrebă ea. L-am văzut venind încoace ca să discute cu tine.

– E la piscină. De ce? Nu-ți place vărul tău Paul?

– Vreau să vorbim singure, spuse Linda solemn, ochii ei căprui părând și mai mari. Am primit o scrisoare de la Mimbo.

– O! Cara deveni atentă. Și ce spune Mimbo?

Linda își scutură capul, dezamăgită.

– Mi-a spus că nu-mi poate să-mi explice cum să fac magie albă, într-o scrisoare. Mi-a spus că s-ar putea să nici nu dea rezultate aici. A spus că nu sunt destul de mare ca să fac magie singură.

Lindei îi venea să plângă. Deși nu aprecia interesul fetiței în ritualurile primitive din Haiti, probabil că le va uita cu timpul și Cara se bucura în sinea ei că Mimbo o refuzase.

– N-am nevoie ca Mimbo să-mi spună, spuse Linda sfidător. Dacă aș avea două pene de găină, le-aș arde, și o șopârlă uscată…

– Aici nu sunt șopârle, spuse Cara, sperând s-o descurajeze. Apoi, văzând-o tristă, adăugă: dar de ce să nu-l întrebăm pe Paul dacă știe unde putem găsi o șopârlă? Nu vreau ca altcineva să știe.

– Nu-i vom spune decât că te interesează șopârlele. Oricine poate întreba despre șopârle…

Linda îi luă mâna și merseră până la piscină. Fusese o piscină frumoasă, împrejmuită cu pini scoțieni. Cimentul crăpase pe margini și vopseaua se cojise. Totuși, nu cu mult efort, putea fi făcută să arate mai bine. Paul era în apă până la glezne, strângând murdăria și frunzele. Șopârle nu găsise le spuse el. O întrebă pe Linda dacă se mulțumea cu gândaci morți, care erau din belșug. După ce se gândi o clipă, Linda hotărî că asta ar fi o soluție. Începu să caute cu atenție în grămada de gunoi și Cara îi zâmbi lui Paul cu recunoștință.

– Probabil n-o să-mi spui de ce caută șopârle, spuse Paul, așezându-se pe marginea piscinei.

– Bănuiești bine, spuse Cara, așezându-se lângă el. E treaba Lindei și vreau s-o ajut. Nu vreau să schimb subiectul, dar ce vrei să faci cu fundul piscinei? N-ai nevoie de o lopată și de o mătură?

– Tocmai vroiam să-i cer lui Kelty. Dar cine a venit? Lordul Chesterfield, presupun?

Cara privi peste umăr și-l văzu surprinsă pe Brent, îmbrăcat de oraș într-un costum ușor de vară și o cămașă albă și cravată. Fără îndoială, se ducea la New York. Îi privea pe Cara și pe Paul stând pe marginea piscinei goale și pe Linda, care scormonea în noroi. El spuse:

– Diane trebuie să se întoarcă în oraș și i-am promis că o duc cu mașina.

– M-am gândit eu că aici e prea liniște pentru prietena ta Diane, spuse Paul ridicând din umeri.

– Se va întoarce, îl asigură Brent. Oricum, vroiam să-l văd pe Chumley. Mă întorc cu trenul.

– Ei bine, spuse Cara ezitând, spune-i la revedere Dianei din partea mea și simte-te bine în oraș.

– Credeam că vii până la mașină să-ți iei chiar tu la revedere de la ea.

Paul chicoti.

– Cred că logodnicul tău vrea să-și ia la revedere de la tine cu un sărut, Cara, spuse el ironic.

Cara se ridică, roșie și jenată. Bineînțeles că așa trebuia să facă. Dar în ultimele ore uitase că era „logodită“ cu Brent Butler.

– Poate că sunt geloasă, murmură ea. Oricum, nu merg la mașină. Te voi conduce până la grădina de trandafiri.

Îl luă pe Brent de Braț și se îndepărtară.

– Aproape că ai stricat totul, spuse Brent. Și parcă ți-am spus să nu te apropii de Paul.

Ochii Carei scăpărau scântei.

– Uite ce e, Brent, m-am cam săturat de balul ăsta mascat. M-ai adus aici deoarece unchiul tău avea crize de greață și ai sugerat de mai multe ori că cineva, probabil Paul, îl otrăvește. Dar unchiul tău nu e tânăr, Brent, și nu poate duce o viață normală într-un scaun cu rotile. Ar trebui să te aștepți să mai aibă probleme cu stomacul, din când în când. E absurd să crezi că Paul îl otrăvește.

– Vrei să rupi înțelegerea noastră? întrebă Brent.

– Nu, nu vreau. Nu chiar acum. Îmi place de unchiul tău și vreau să fiu sigură că totul e în regulă. O, dragule! își aruncă ea brusc brațele în jurul gâtului lui. Îmi va fi dor de tine în fiecare clipă. Apoi adăugă în șoaptă: sărută-mă, vine Diane.

Brent reacționă imediat și când se îndepărtară, Cara văzu cu satisfacție că bruneta era mânioasă. Își luă repede la revedere, apoi ea și Brent dispărură în direcția mașinii.

Cara își luă săpăliga și săpă în jurul tufei de trandafir cu vigoare reînnoită. Poate că Brent regreta că o pusese să joace rolul logonicei lui. Ei

bine, când se va întoarce de la New York, îi va spune că e gata să încheie această șaradă. Dacă nu era dorită, mai bine pleca!

Spre seară, Joshua Butler îl trimise pe Fred Bates, servitorul său, să o întrebe pe Cara dacă va lua cina cu el pe terasă, la ora șapte. Doamna Evans și Paul nu cinau acasă, iar Linda mânca mai devreme cu doamna Kelty. Cara era puțin îngrijorată de această cină în doi cu unchiul Josh. Descoperise oare că se prefăcea? Dacă da, nu avea decât să mărturisească, să-și facă bagajele și să plece.

Dar înainte să termine desertul cu pepene galben de la frigider, Cara descoperi că pe unchiul Josh îl preocupa altceva.

– Kelty mi-a spus că vrei să restaurezi grădina de trandafiri, începu el. N-am știut că tinerele din ziua de azi mai au astfel de preocupări. Am crezut că toate sunt ca acea ușuratică Diane Forbes, al cărei tată nici nu știe mereu în ce țară e.

– Întotdeauna mi-au plăcut trandafirii, spuse Cara, evitând deliberat să comenteze despre Diana. Sunt flori frumoase și îți răsplătesc efortul. Îmi place să lucrez în grădină, dacă nu te deranjează.

– Să mă deranjeze? Sprâncenele stufoase ale unchiului Josh se ridicară de uimire. Bineînțeles că nu mă deranjează. Spune-mi doar de ce ai nevoie și-ți voi procura. Am auzit că l-ai pus la treabă și pe nepotul meu, Paul. Îi face bine.

– Dar ar trebui să aveți piscina în stare bună mereu, spuse Cara. Sunt sigură că doctorii ți-au spus… își înghiți limba când își dădu seama că pronunțase cuvântul interzis, dar continuă: să înoți mereu, mai ales vara.

– Fred mă duce în golf din când în când. Dar ai dreptate. Piscina e mai comodă și-i voi spune lui Paul s-o restaureze. Știi, Paul va moșteni averea.

– Da, Brent mi-a spus ceva, recunoscu ea.

– Lui Paul i-a plăcut dintotdeauna acest loc și m-am gândit că se va însura și se va stabili aici. Dar acum nu mai știu. Paul nu pare interesat de însurătoare și soțul Susanei a murit și i-a făcut doar o mică asigurare pe viață. M-am gândit să vând locul ca să am ceva bani de împărțit.

– De ce-mi spui mie toate astea? întrebă Cara. Dacă păstrezi moșia, o vinzi sau i-o dai lui Paul, n-am nici un drept să spun ceva.

– Ba da! Joshua Butler o privi cu afecțiune. De când te-am cunoscut și am aflat că Brent are destulă minte să vrea să se însoare cu o fată cu picioarele pe pământ, m-am întrebat dacă nu ar fi bine să-mi schimb testamentul. M-am gândit mult la asta. Cum ți-ar plăcea, draga mea… o luă de mâna stângă și i-o răsuci astfel încât diamantele străluciră la lumina lumânării, să-i dau moșia cadou lui Brent? Atunci vei face ce vei dori în grădina de trandafiri, căci vei fi soția lui. Poate chiar mi-ai permite să te vizitez din când în când. Ar fi frumos ca proprietatea să arate iar bine și sunt destul de egoist ca să vreau să am o femeie frumoasă lângă mine la masă. Ce spui?

Cara rămase înmărmurită. Ce putea spune? Cum să-i spună unchiului lui Brent că totul era un teatru? Nu-i trecuse prin cap că rolul ei îl impresiona pe unchiul Josh. Cât de mult greșea!

Capitolul 8

– E o zi bună pentru mers cu barca! exclamă Paul Rogers privind spre grădina de trandafiri, unde Cara rupea frunzele uscate.

– A fost, răspunse ea, dar acum e aproape cinci…

– Mai e vreme bună de navigat, spuse Paul. O oră, o oră și jumătate și ți se va face poftă de mâncare.

Cara râse.

– Am nevoie de ceva care să-mi taie pofta de mâncare. M-am îngrășat cu jumătate de kilogram de când sunt aici.

– Arăți bine, zâmbi Paul. Vii cu mine? Am nevoie de ajutor. E greu să navighezi singur.

– Într-o vară când eram de vreo șaisprezece ani, am mers în vacanță pe malul unui lac și gazdele mele aveau o barcă cu pânze. De fapt, fiul lor avea; el avea douăzeci de ani. Am fost echipajul lui, dar n-a ieșit bine.

Se opri, amintindu-și cum se ferea de catargul care se răsucea după vânt deasupra capului ei.

– Am învățat să navighez cu greu, râse ea.

– Deci ai experiență, spuse Paul grav. Exact ce am nevoie. Vii?

– De ce nu? spuse Cara. Așa cum ai spus, vremea e bună. O oră în golf! Mă tentează.

– Ia-ți un pulover sau o jachetă, strigă Paul după ce ea porni spre casă. Nu știi când se strică vremea…

Cara făcu semn cu mâna că a auzit și se repezi la etaj să se schimbe. Avea o petreche de bermude, luă și un pulover. Își legă părul la spate și se privi în oglindă. Era tânără, se vedea; mai degrabă arăta de șaisprezece ani decât de douăzeci și doi, câți avea acum. Râse. Se gătea, ca și cum asta conta pentru Paul.

Se simțea vinovată față de Brent în timp ce cobora scările. Nu vroia să spună nimănui unde se ducea.

Nu că ar fi fost un secret. Le voi spune unchiului Josh și lui Susan la cină, când mă întorc. Brent? Ei bine, Brent nu era aici. El și Diane probabil că se distrau în oraș, așa că avea dreptul să se distreze și ea puțin.

Brent era plecat de alatăieri. Era politicos să o conducă pe Diane la New York, dar trebuia să întârzie atât? Îl aștepta ceas de ceas. De fapt nu erau logodiți și nici nu aveau să fie vreodată. Nu era rezonabil să se simtă neglijată sau să-l acuze.

Paul o aștepta lângă mașină când ieși, purtând un pulover vechi gri și pantaloni decolorați.

– Am telefonat la docuri; barca „Sound Sprite“ ne va aștepta, spuse el, deschizându-i portiera. Nu e departe.

În mai puțin de jumătate de oră înfruntau vântul în barca ce dansa pe valurile sclipitoare. Cara, la tribord, îl privea pe Paul, care era atent și captivant, cum nu îl mai văzuse.

– Îți place să navighezi, nu-i așa? întrebă ea privind țărmul înverzit.

– La nebunie, spuse Paul.

– Lui Brent îi place? întrebă Cara.

Paul o privi misterios.

– Nu-i place să navigheze, să joace golf, tenis sau să practice vreun sport, răspunse el. Spune că se distrează la locul de muncă. Ți-a povestit când s-a rătăcit vreo săptămână într-o mlaștină tropicală? Așa se distrează el.

– Eu aș fi îngrozită, spuse Cara. Crocodili, șerpi, nisipuri mișcătoare… puah!

– Sunt de acord cu tine, spuse Paul. Ferește-te, Cara. Catargul vine spre tine! Paul se ridicase și trăgea de odgoane. Catargul trecu pe deasupra capului ei.

– Nu prea-ți sunt de ajutor, nu-i așa? întrebă ea tristă.

Oricum, își amintea cum se navighează. Îl ajuta cât putea.

– Ieșim pe mare? întrebă ea în glumă, într-un moment de relaxare. Dar Paul nu zâmbea.

– Nu, spuse el. Nu mai avem vânt. Nu vezi pânza?

Văzu pânza căzută.

– Dar acum o clipă bătea vântul…

– Nu mai bate.

– Cât timp? întrebă Cara îngrijorată, privind spre apus. Soarele nu apusese încă.

– De unde să știu? Paul era supărat. Nu sunt meteorolog. Se așeză lângă ea și o mângâie pe mână. Nu-ți face griji. Vântul va reveni.

– Dacă nu revine curând, vom întârzia la cină. Cara era îngrijorată. Mai bine ar fi spus cuiva unde plecaseră.

– Suntem norocoși dacă ajungem la timp la cină, îi spuse Paul.

– Nu crezi că-și vor face griji?

– Cine? Sue Evans? Nu cred. Va crede că am plecat în oraș. Unchiul Josh va fi furios, bineînțeles.

– N-am vrut să-l supăr.

– Pe mine, nu pe tine, spuse Paul. Va ști că e vina mea. Probabil mă va dezmoșteni.

Cara simți că roșea. Evident, Paul nu bănuia că „logodna“ ei cu Brent risca să-l dezmoștenească. Cara întrebă:

– Ce putem face? Să cerem ajutor? Paza de coastă….

Paul o trase jos, o îmbrățișă și o sărută până i se tăie răsuflarea.

– Paul!

În cele din urmă se eliberă și vru să se ridice, dar el o prinse de mână.

– Micuța mea inocentă, datoria Pazei de coastă nu e să aducă acasă marinari care nu mai au vânt. Au lucruri mai importante de făcut. Acum, haide să vorbim frumos.

Ea tăcu preț de câteva minute.

– Ce ai? întrebă Paul. Vrei să-mi cer scuze că te-am sărutat? Nu ți-a plăcut puțin? Era atât de nesigur pe el încât Cara râse. Ești numai bună de sărutat, continuă Paul, mai ales când vrei să chemi paza de coastă. Serios, o meritai. Parcă ai fi o fetiță de doisprezece ani…

Cara duse mâna la păr. Bentița roșie căzuse și părul i se cârlionța ud.

– Cum arăt! exclamă ea uitând că vroia să mențină tăcerea.

– Așa! Deci nu ți-a mâncat pisica limba, spuse Paul. Acum să vorbim iar, despre ce să discutăm?

– Despre tine, spuse Cara imprudent. E subiectul tău preferat, nu-i așa?

– Câtă dreptate ai, Carissima. N-ar fi mai bine să extindem puțin subiectul și să vorbim despre mine și despre tine?

– Aș vrea să vină vântul, spuse Cara.

– Va veni, nu-ți face probleme. Dar dacă tot suntem aici, să profităm, nu? Spune-mi de exemplu, dacă ești irevocabil hotărâtă să te măriți cu Brent sau dacă mai am și eu o șansă?

– În circumstanțele date, nu e o întrebare cinstită, spuse Cara. Hai să schimbăm subiectul. Spune-mi despre unchiul Joshua sau despre doamna Evans.

– S-o crezi tu! strigă Paul. Suntem într-o situație romantică, de ce să vorbim despre alții?

– Simt o briză, spuse Cara.

– Ai dreptate! Vântul a venit. „Navigăm, navigăm pe marea învolburată“, cântă el.

– Poate la urma urmei vom ajunge la timp la cină!

Paul își luă ochii de la pânze și o privi uimit.

– Dacă știam că îți era atât de foame, luam vreo doi hamburgheri. Ei bine, mergem.

***

Luminile de pe mal și de pe alte vase transformau golful într-o regiune misterioasă, auriu cu violet. Luna nu apăruse și stelele tocmai apărură când ajunseră la țărm. Se întoarseră în tăcere.

Cum răsplătea bunătatea unchiului Josh față de ea! Cât despre Brent și faptul că-i interzisese să discute cu Paul…

Nu-i datorez nimic lui Brent Butler, își spuse Cara. M-a angajat pentru o slujbă și m-am străduit s-o îndeplinesc. Dar a fost o greșeală să joc în acest bal mascat de la început. E o minciună și nu poate ieși nimic din asta.

Acum că se gândea la acest lucru, Cara se întreba de ce fusese de acord. Dorise să iasă din rutină, din viața ordonată de la spital, îngrijirea bolnavilor, pacienți puși pe hartă, zile când nimic din ce făcea nu părea să valoreze ceva.

Mai bine n-aș fi plecat! se gândea ea acum, privind cerul care se întuneca. Îmi plăcea viața mea. Oare de ce am căutat o schimbare?

Mintea i se întoarse la micul ei apartament din Greenwich Village. Părea intim acum, mic, curat, compact, foarte diferit de camera enormă de la

Soundings, unde nimic din cameră nu era al ei, în afară de haine, care erau obișnuite, fără nimic deosebit în comparație cu cele ale Dianei Forbes.

Și-l aminti din nou pe Brent la volanul mașinii Dianei și pe aceasta privind sfidător în timp ce mașina pleca.

– Iar ți-a mâncat pisica limba, comentă Paul.

– Scuză-mă, Paul. Mă gândeam la Diane Forbes. E foarte frumoasă, nu-i așa? Paul ridică din umeri.

– Merge, dar să știi că Diane e o femeie frustrată. E hotărâtă să pună mâna pe Brent și el nu poate scăpa. Nu știu ce vede la el. Așa e ea.

– Vrei să-mi spui ceva, Paul?

– Vreau să-ți spun că-ți va fi greu. Măcar te-am avertizat. Poți suferi.

– Eu un risc pe care mi-l voi asuma, spuse Cara, întrebându-se care ar fi reacția lui Paul dacă i-ar spune că din partea ei, Diane nu avea de ce să-și facă griji. Se gândi că poate Brent a planificat această logodnă ciudată ca s-o facă geloasă pe Diane!

– Nu înțeleg de ce spui că Diane e frustrată, continuă Cara, privind acum luminile de pe mal ce se apropiau. Bănuiesc că are destui bani ca să-și

satisfacă orice capriciu, chiar să-l urmărească pe Brent în jurul lumii. E persoana cea mai lipsită de inhibiții pe care am cunoscut-o.

– Cu toate astea rămân la părerea mea, spuse Paul zâmbind. Spune că sunt psihiatru. Ai văzut cum a condus la întoarcerea de la curse. Nu e normal. Își revarsă frustrarea pe mașină.

– Dar conduce bine, spuse Cara.

– Sigur… și are noroc. Dar mai bine ar învăța să se controleze sau va face accident. Ei bine, am ajuns la doc.

– Da, am ajuns, repetă Cara, deprimată la gândul că întârziaseră și unchiul Josh va fi supărat. Va trebui să suporte consecințele și n-o va ajuta cu nimic să-și dea seama că fusese imprudentă să accepte invitația lui Paul de a merge cu barca fără s-o anunțe pe gazda ei.

Capitolul 9

– Capul sus!

Paul Rogers o ajută pe Cara să iasă din mașină. Casa din Soundings era luminată puternic, în contrast cu cerul de catifea. Dar era prea multă liniște. Cara tremura.

– Sincer, sunt speriată, admise ea râzând forțat. Nu numai că nu ne-am întors la cină, dar sosim mult după căderea întunericului. Cred că domnul Joshua Butler mă va concedia.

– Concedia? Cum adică?

– E doar o figură de stil, spuse ea repede. Fu salvată de alte explicații de deschiderea ușii.

Brent Butler îi privea cu dispreț. Hainele Carei erau mototolite. Nici Paul Rogers nu arăta mai bine; era pătat de noroi și ciufulit.

– Bănuiesc că aveți o explicație pentru escapada voastră, spuse Brent rece.

– Am fost cu barca, răspunse Paul și s-a oprit vântul. N-am știut că te întorci în seara asta.

– Te-ai distrat bine la New York? întrebă Cara.

– Nu schimba subiectul.

– Dacă îndrăgostiții mă scuză, spuse Paul sarcastic, voi merge în bucătărie să văd dacă doamna Kelty îmi poate înjgheba un sandviș. Sunt sigur că îți va face și ție unul, Cara, dacă ți-e foame. Dispăru spre bucătărie.

– Dispari, spuse Brent. Privi spre celălalt capăt al holului unde stătea Fred Bates și adăugă: Spune-i unchiului Josh că logodnica mea s-a întors teafără.

– M-am întors, dar nu mă simt prea bine, îl contrazise Cara, privindu-l sfidător. Mă doare capul și dacă n-ai nimic important să-mi spui, voi urca și voi face un duș.

– Dacă nu-ți place ce spun, e pentru că te porți ca un copil iresponsabil. Ți-am spus să te ferești de Paul…

– Știu ce mi-ai spus. Apoi ai plecat la New York cu Diane Forbes.

– Credeam că pot avea încredere în tine.

– Haide, m-am săturat. Mâine îmi fac bagajul și plec, n-o să-ți mai fac probleme. Cara se întoarse spre scări, surprinsă și supărată că ochii îi lăcrimau.

Apoi se întoarse brusc.

– Mai bine ai lua ăsta. Îi întinse inelul cu safir.

Brent dădu din cap că nu.

– Bine, spuse Cara, dacă așa vrei. Îl voi lăsa în cameră pe birou. Voi împrumuta mașina decapotabilă, dacă îmi permiți, o poți lua de la garajul de lângă apartamentul meu.

– Deci, mă părăsești. Pentru tine a fost doar o altă slujbă, la care poți renunța când vrei.

– Tu ai spus că e o slujbă, spuse Cara obosită, dar n-am de gând să stau aici să mă cert cu tine toată noaptea.

– Nu-ți pasă ce se va întâmpla cu unchiul Josh?

– Ba da, spuse Cara mânioasă. L-am îndrăgit pe unchiul tău și îmi pare bine să spun că nu e bolnav grav. De fapt, el e unul din motivele pentru care vreau să renunț la această comedie. Unchiul tău vrea să-și schimbe testamentul și să-ți lase ție Soundings.

– Nu-mi trebuie.

Cara ridică din umeri.

– Vorbește cu el. Eu mă întorc la New York. Dacă îți pasă într-adevăr de sănătatea unchiului tău, cheamă un medic. Eu nu pot pune un diagnostic.

Apoi Cara se furișă în camera ei. Era destul de furioasă ca să-și țină lacrimile. Apoi, după ce aprinse lumina și privi camera mare și luxoasă, nu-și mai putu stăpâni lacrimile.

Așa-mi trebuie dacă încerc să fiu altcineva, se certă ea. Am o meserie bună; sunt o bună infirmieră. N-ar fi trebuit să accept să mă comport ca și cum aș avea ceva în comun cu creatura aceea cu capul sec de Diane Forbes. Dacă o astfel de femeie îl vrea pe Brent, n-are decât. Nu-l voi mai vedea niciodată.

***

Cara își făcuse bagajele și era îmbrăcată la șapte și jumătate dimineața. Nu era ora la care s-ar fi

trezit logodnica lui Brent. Dar se săturase să se mai prefacă. Va coborî și-i va cere doamnei Kelty o ceașcă de cafea, apoi va încerca să-l găsească pe unchiul Josh și să-i mulțumească pentru ospitalitate.

Se auzi o bătaie ușoară în ușă și Cara strigă:

– Intră! sperând o clipă că poate Brent n-o va lăsa să plece. Dar era Susan, cu părul pieptănat în grabă și cu un halat verde de mătase peste pijama.

– Bănuiam că te vei trezi devreme și vei pleca, spuse ea, așezându-se pe pat și aprinzându-și o țigară.

– Ți-a spus Brent că plec?

– Dragă, n-a fost nevoie. Eram în living aseară și deși nu distingeam cuvintele, mi-am dat seama că vă certați. Apoi, după ce am vorbit cu Brent, mi-a spus că ai rupt logodna.

– Deci, nu mai am ce spune decât la revedere, spuse Cara, încercând să zâmbească. Brent nu vrea să-și ia înapoi inelul și nu vreau să-l las pe noptieră. I-l dai tu, te rog?

– Îmi pare rău, dar nu pot. Nu vreau să mă implic. Dacă vrei să dai inelul cuiva, îți sugerez să i-l dai fratelui meu, Josh. Bănuiesc că vrei să-ți iei rămas-bun de la el?

– Bineînțeles! spuse Cara, jignită. A fost foarte amabil și mi-a plăcut să stau aici. Te rog, spune-i la revedere Lindei din partea mea. Știi, vrea să prepare o pulbere magică pentru a-l însănătoși complet pe fratele tău.

– Îi voi spune la revedere din partea ta, promise Susan. Dar cred că ar fi mai bine să-l vezi pe Brent. Poate că s-a certat cu tine aseară, dar a fost provocat, la urma urmei. Când s-a întors de la New York, tu și Paul lipseați și nimeni nu știa unde erați. În cele din urmă Josh a sunat la debarcader și așa am aflat unde plecaserăți.

– Brent are un fel ciudat de a arăta că era îngrijorat, comentă Cara. Oricum, Susan, cred că ceea ce s-a întâmplat între mine și Brent nu e treaba ta.

– Mă așteptam să-mi spui asta, spuse Susan imperturbabil, dar greșești. Înțelege, eu am vorbit cu Diane Forbes. Eu i-am spus că Brent era logodit. Eu am invitat-o aici. Crede-mă, n-am vrut să iasă rău. De ani de zile îmi displace Diane și m-am bucurat când nepotul meu favorit s-a logodit cu altcineva. Deci sunt responsabilă pentru cearta ta cu Brent. Dacă Diane n-ar fi venit aici, nu ai fi plecat cu Paul, cu barca și nu v-ați mai fi certat.

– Nu contează.

Susan Evans nu știa și bineînțeles Cara nu-i putea spune că, de fapt, nu fusese nici o logodnă; că era o infirmieră, iar balul mascat se sfârșise.

Ușa scârțâi și o văzură amândouă pe Linda în pijama galbenă mototolită, cu ochii mari și strălucitori, cu părul nepieptănat. Carei îi părea rău că nu avusese șansa să-și ia la revedere de la ea. Fetița era șocată.

– Plecai fără să-mi spui, spuse ea acuzator. De ce trebuie să pleci?

– Hei, Linda, unde-ți sunt manierele? întrebă Susan. Ți-am spus să nu mai întrebi adulții unde se duc și ce fac. Nu e politicos.

Dar Carei i se făcu milă de Linda. Traversă camera și-i luă coatele în mâini.

– N-aș fi plecat fără să-mi iau rămas-bun, Linda. Țin la tine și mă interesează rețeta ta secretă. Nu voi fi aici când va fi gata, dar cred că dacă îi spui unchiului Josh despre ea, va înțelege.

– Pleci din cauza doamnei aceleia care a fost aici acum câteva zile?

Cara o privi alarmată pe Susan. Fetița trebuie să fi auzit comentariile mamei sale despre Diane Forbes.

– Ești prea tânără ca să înțelegi, spuse mama ei. Du-te și îmbracă-te și poate Cara te va lăsa s-o conduci la mașină.

Aceste cuvinte nu prea aveau efect asupra răzvrătitei Linda. Dar bineînțeles că mama ei avea propriile metode și Cara nu putea interveni. Spuse doar:

– Diane nu are legătură cu asta, Linda. Crede-mă, te rog.

– Ba da, spuse Linda. A cântat cântece urâte.

– Le-ai ascultat! o acuză mama ei. N-ai fost cuminte, Linda.

– Dar a cântat în franceză! exclamă Cara.

– Linda înțelege franceza, spuse Susan.

– Ea e o femeie rea, declară Linda convinsă. Te-a făcut să pleci. E rea, rea, rea. Dacă o fac să nu mai vină pe aici, te întorci, Cara?

– Destul, spuse Susan autoritar. O luă pe Linda de mână. Cara o sărută pe obraji și zâmbi.

– La revedere, Cara, spuse Susan trăgând-o pe fetiță după ea. Sunt sigură că fratele meu va dori să te întorci, măcar pe 4 iulie. Hai, Linda.

Linda se lăsă trasă cu greu pe coridor. Dar îi aruncă o privire conspirativă Carei. Această privire

nu prevestea nimic bun pentru Diane Forbes și Cara se înfioră. Apoi ridică din umeri. Era în întârziere și trebuia să-l vadă pe Joshua Butler înainte de a pleca.

Joshua se îmbrăcase deja și era în scaunul cu rotile când Cara intră în apartamentul lui. Nu era surprins s-o vadă, îi spuse să se așeze pe un scaun și-l chemă pe Bates ca să aducă niște cafea.

– Am trei lucruri de făcut, spuse Cara privindu-l cu căldură. Trebuie să-mi cer scuze că am lipsit la cină aseară; să-ți mulțumesc pentru ospitalitate și să-mi iau rămas-bun, căci plec la New York.

Joshua Butler luă cu grijă ibricul cu cafea pe care îl adusese Bates și-i turnă o ceașcă. Apoi i-o întinse puțin amuzat.

– Nu trebuia să-mi spui mie. Poate că sunt legat de scaunul cu rotile, dar știu ce se întâmplă și știu că o fată ca tine n-ar accepta felul în care nepotul meu s-a purtat cu tine. Dar mi-e greu să te las să pleci. Abia așteptam ca grădina de trandafiri să fie iarăși frumoasă, ca odinioară. De fapt, nu te las să pleci dacă nu-mi promiți că ne vei vizita de sărbătoarea de 4 iulie.

– Vom vedea, murmură Cara, sorbind din cafea.

– Nu te aștepți ca dragostea adevărată să fie fără probleme, spuse Joshua Butler. Amintește-ți după ce îi dai lui Brent o lecție, că te voi aștepta cu brațele deschise.

– Ești un scump, spuse Cara cu ochii umezi. Dar trebuie să-ți spun ceva înainte să plec. Linda e convinsă că poate prepara o pulbere și să invoce spiritele magiei albe ca să te vindece. Am făcut-o să promită că îmi va arăta pulberea înainte să ți-o administreze. Cum eu nu voi fi aici, fii atent.

Unchiul Joshua își dădu capul pe spate și râse din inimă.

– Știam eu că nebunatica aia pregătește ceva. Știi cumva ce va conține pulberea asta?

– Nu știu ingredientele, admise Cara. Cred că gândaci uscați, pene de găină arse și probabil câteva buruieni pe care le va găsi pe aici. Nu știu cum vrea să ți-o administreze, dar cred că ar trebui să ai grijă când bei un pahar cu lapte sau alt lichid.

– Dacă Linda trebuie să ardă penele de găină, voi fi avertizat că pregătește o pulbere. Nu există miros mai urât decât cel de pene arse.

– Sunt sigură că Linda va uita de magie după câțiva ani, spuse Cara. Iar magia ei albă e amuzantă. Dar mi-e teamă să nu folosească magia neagră.

– Sora mea Susan crede că orice copil trece printr-o fază în care crede în magie, albă sau neagră, remarcă unchiul Joshua. Și cred că are dreptate. Oricum, pentru un copil de nouă ani, lumea e altfel. Nu-i pot face față. Nu mă îngrijorează Linda. Susan e practică, iar tatăl Lindei era cu picioarele pe pământ, deși nu prea le-a lăsat bani. Fetița are părinți buni.

Cara nu văzu cum ar mai fi putut insista.

Capitolul 10

Apartamentul Carei, care de pe Long Island i se păruse confortabil și atractiv, era fierbinte și mirosea greu. Degeaba deschise ferestrele. În plus, se pusese praful; trebuia să-l curețe.

N-avea sens să-și plângă singură de milă și deschise și fereastra din dormitor, care era înțepenită. Găsi un halat ponosit, își legă un batic pe cap și începu să-l curețe.

Spera vag ca activitatea ei de făcut ordine să o ferească de gândurile la ultima discuție scurtă cu Brent. O așteptase pe terasă și nu spusese multe. Spusese că-i părea rău că pleca și că ar fi putut să se mai gândească. Cara fusese de acord cu el, așa că era cel mai simplu.

Brent insistase să accepte un cec de cinci sute de dolari, iar ea să accepte inelul cu safir și să-l pună bine.

– E un garaj cam la cinci blocuri de apartamentul meu, dar nu-mi amintesc numele lui și cred că nu au loc pentru mașina decapotabilă, nici măcar pentru câteva zile.

– Nu-ți face probleme, spuse Brent. Trebuia să fie mașina ta în ochii celorlalți; nu pot s-o aduc aici și să anunț că am cumpărat-o de la tine. Oricum, dacă o păstrezi, voi avea senzația că te poți întoarce aici.

Dar Cara își făcea probleme să țină o mașină scumpă în micul garaj înghesuit unde era acum. Se hotărî să-i scrie lui Brent să-i spună unde era mașina. Putea să vină să ia cheile, sau i le putea trimite prin poștă.

Gândindu-se că ar putea trece pe la ea, se apucă de lucru și mai cu spor. Totuși, abia după câteva ore apartamentul fu curat. Era prea obosită ca să mai prepare mâncare, așa că se hotărî să ia cina la restaurantul „La Gondola“, un mic restaurant italian din apropiere.

Când ajunse la ușa restaurantului, văzu un anunț care spunea că proprietarul era plecat în vacanță. Restaurantul se va redeschide pe întâi august.

Cara se gândi puțin să meargă la un restaurant elegant, cu aer condiționat, de la periferie, dar efortul părea prea mare. Își cumpără un hamburgher și se duse la cinema, unde măcar era răcoare. Soundings și viața luxoasă pe care o trăise în ultimele săptămâni păreau foarte îndepărtate.

***

Următoarele trei zile fură cele mai lungi pe care le cunoscuse. Când era acasă, telefonul nu suna. Când ieșea, era sigură că suna încontinuu. Știa că trebuia să sune la spital să întrebe dacă își poate recăpăta vechea slujbă. O dată chiar sună, dar puse receptorul în furcă înainte ca cineva să-i poată răspunde.

Zilele erau proaste, iar nopțile și mai rău. Încerca să-și spună că era prostuță; Brent probabil

considera incidentul încheiat, iar unchiul Josh uitase de invitația pentru patru iulie.

În dimineața celei de-a patra zi Cara se trezi și se îmbrăcă atentă. Noaptea trecută își făcuse planurile. Nu va suna la spital; va merge acolo și va vorbi cu sora șefă. Sigur că o vor reangaja. Aveau nevoie de oameni vara, când multe infirmiere își luau vacanță.

Era gata să iasă când sună telefonul. Fu mirată să audă vocea lui Brent.

– Ți-e dor de mine? întrebă el.

Cara reuși să râdă.

– Nu mai pot după tine! Ce mai fac unchiul Josh, Susan și Linda?

– Tuturor le e dor de tine. Vocea lui Brent părea sinceră. Dar aducându-și aminte ultimele trei zile singuratice, Cara se forță să spună:

– Spune-le că am întrebat de ei. Când vii în oraș să iei mașina?

– De asta am sunat. M-au împuternicit să vin să te aduc înapoi. Se pare că i-ai promis unchiului Josh că vei fi aici pe patru iulie și ai un plan în legătură cu Linda. Paul bombăne fiindcă a curățat și reparat piscina și n-are cine să-l laude.

– Parcă aș fi femeia indispensabilă, râse Cara. Poate că nu era adevărat, dar era plăcut să-l audă pe Brent că-i duceau dorul.

– Destul cu pălăvrăgeala, spuse Brent. Pot să iau trenul chiar acum. Îți iei câteva bagaje și ești gata să vii cu mine?

– Tocmai aveam o întâlnire. Dar și ea vroia să se întoarcă.

– Anuleaz-o, spuse Brent. Sunt sigur că unchiul Josh are prioritate.

– Te voi aștepta, promise Cara.

Ultimele trei zile nu se risipiseră degeaba, își spuse Cara scoțându-și halatul pe care vroia să-l poarte la spital și îmbrăcând rochia crem de bumbac pe care o cumpărase cu o zi în urmă. Îi scotea în evidență părul blond și-i făcea ochii să strălucească. Nu vroia să admită că gândul de a merge din nou la Soundings îi făcuse ochii să strălucească.

Se hotărâse că dacă va fi invitată din nou la Soundings va insista să-i spună unchiului Josh că era infirmieră. Dacă unchiul Josh nu vroia să ofere ospitalitate cuiva cu profesia ei, va pleca pur și simplu. Dar nu se va mai preface că era logodnica lui Brent.

Fu dificil să-i dea lui Brent un ultimatum când acesta intră vesel în apartament.

Nu încercă s-o sărute, dar o îmbrățișă.

– Ești chiar mai frumoasă decât îmi amintesc, spuse el răgușit.

– Și tu arăți mai chipeș, răspunse Cara, făcând un efort să-și controleze vocea. Acum că ne-am complimentat reciproc, stai puțin jos să vorbim.

Brent lăsă mâinile să-i cadă.

– Îmi amintesc. Scene de dragoste doar în public.

– Nici măcar, îi spuse Cara. Am rupt logodna, Brent, și așa rămâne. Voi veni la Soundings și voi sta de patru iulie, dar numai ca oaspete a unchiului Josh, nu ca logodnica ta.

– De ce ți-e greu să pretinzi că ești logodnica mea?

– Nu mi-e greu, dar nu-mi place să mă prefac, mai ales față de o persoană pe care o respect, unchiul tău.

– Nu putem continua ca înainte? întrebă Brent.

– Îmi pare rău, dar răspunsul e „nu“. De asemenea, vreau să-i spun unchiului tău că sunt infirmieră.

– Știi că nu-i plac doctorii și infirmierele.

– Atunci, e cu atât mai important să nu-l mint.

– Dar cum îi vei explica de ce te-am invitat la Soundings de la început?

– M-ai invitat ca logodnica ta. Știind ce părere avea despre infirmiere, nu i-am spus că și eu sunt una. Dar acum că nu mai suntem logodiți, nu e nici un motiv să-i ascundem adevărul. Dacă unchiul tău nu mai vrea să rămân după ce îi spui despre mine, bineînțeles că mă voi întoarce la New York imediat.

– Faci ca totul să fie mai greu, se plânse Brent. Dar cred că ai dreptul să faci regulile, așa cum le-am făcut eu acum o lună. Nu cred că unchiul Josh te va da afară. Infirmieră sau nu, ești favorita lui și sunt sigur că va fi încântat să te revadă. Acum, hai să plecăm. Unde ți-e valiza?

– În dormitor. O aduc imediat, spuse Cara, simțind că i se luase o piatră de pe inimă. Mă voi bucura să-i revăd pe toți, admise ea, mai ales pe Linda…

– De aceea trebuie să ne grăbim. Linda a avut un mic accident.

Cara înmărmuri. Brent continuă:

– Nu-ți face griji. Mica mea verișoară a mers cu bicicleta în jurul piscinei. Știi că Paul a reparat-o, dar au rămas câteva movile. Linda s-a lovit cu bicicleta de una din ele, a zburat peste ghidon și a căzut în cap pe ciment.

– A căzut în piscină?

– Nu, pe margine. A leșinat. Paul a găsit-o și a adus-o în casă. Doamna Kelty a pus-o în pat, dar s-a trezit și a vrut să se ridice.

– Bănuiesc că Susan a dus-o la spital, spuse Cara.

– Susan nu e acasă astăzi. O prietenă de-a ei se mărită într-o grădină undeva în Maine. Fetița se simte bine, crede-mă. Avea puțină greață înainte să plec, dar doamna Kelty are grijă de ea…

– Nu mai spune! exclamă Cara, furioasă. Probabil că Linda are o contuzie și febră. Închide fereastra să-mi pun în bagaj uniforma. Trebuie să ajungem repede la Soundings.

***

Deși Brent conducea la limita vitezei legale, drumul îi păru lung Carei. Își repeta că doamna Kelty are grijă de copil. Când mașina ajunse în fața casei, Cara țâșni din mașină.

Alergă spre camera Lindei și se întâlni cu doamna Kelty care tocmai ieșea de acolo. Femeia părea îngrijorată.

– E a treia oară când vomită de când am pus-o în pat, spuse ea fără preambul. Nu-mi place, domnișoară Cara. Cred că voi vorbi cu domnul Butler. Trebuie s-o vadă un doctor.

Cara privi înăuntru; Linda era întinsă pe spate, palidă. Ochii ei erau închiși.

– Nu voi aștepta ca unchiul Josh să se răzgândească și să cheme un doctor, doamnă Kelty, spuse Cara cu autoritate. O voi înfășura și o voi duce cu mașina la Glen Rock, unde e un spital bun; vom ajunge în câteva minute. Îi vom face o radiografie. Îi poți spune domnului Butler după aceea. Îmi asum răspunderea.

Brent o urmase pe scări și înțelegea ce vroia să facă. Luă fetița în brațe cu pătură cu tot și când aceasta deschise ochii, îi spuse:

– Cara s-a întors. Primul lucru pe care îl face e să te ducă la spital.

– Bună, Linda! Spuse Cara cu o voce egală, ca să n-o sperie. Am auzit că ai căzut de pe biciletă.

– M-am lovit la cap, explică Linda, cu ochii tulburi. Mai bine era Mimbo aici. Mi-ar fi trecut durerea.

– Știu un loc unde se practică magia albă, spuse Cara. E puțin diferită de cea a lui Mimbo, dar funcționează. Nu te va mai durea capul.

– Nici nu voi mai avea greață? întrebă Linda cu voce slabă.

– Ei pot face orice, o asigură Cara, așezându-se la volan. Brent, cu Linda care era acum inconștientă în brațe, se așeză lângă ea și Cara demară.

Stătură aproape două ore la spital. Carei îi plăcu tânărul doctor Crane, care o amuza pe Linda în timp ce îi făcea radiografii, spunându-i că e un top model și aveau nevoie de fotografii ale ei din toate unghiurile ca să le publice în ziar. Linda era ascultătoare.

După ce radiografiile fură făcute, Cara merse cu o infirmieră în aripa copiilor și o puseră pe Linda

în pat. Fetița era somnoroasă și cu greu își putea ține ochii deschiși. Cara o tot asigura că n-o va lăsa singură și în cele din urmă Linda adormi, ținându-se strâns de mâna ei.

Mai târziu, doctorul Crane confirmă că Linda suferise o slabă contuzie. Deoarece stătuse câteva ore fără îngrijiri medicale, starea i se înrăutățise și avea febră.

– Bineînțeles, va trebui s-o lăsați aici peste noapte, spuse doctorul Crane zâmbind. Ar fi bine să stea aici vreo două zile. Nu vă faceți probleme, domnișoară Merrill. Domnul Butler mi-a spus că sunteți infirmieră, așa că știți ce repede se pot vindeca cei de vârsta Lindei, dacă sunt sănătoși și puternici.

– Da, sunt sigură că se va vindeca, acum că aveți grijă de ea, spuse Cara. Dar mi-e teamă de ce va spune Josh Butler când va afla că unica și favorita lui nepoată e la spital.

Doctorul Crane zâmbi.

– Am auzit ce crede Joshua Butler despre spitale și medici. Nu vă invidiez că-i veți duce această veste.

Capitolul 11

Joshua Butler îi aștepta pe Cara și pe Brent pe terasă. Nu era încruntat. Carei îi era milă de el; era cocârjat. Nu spunea nimic și Brent fu cel care rupse tăcerea.

– Am dus-o pe Linda la spital. Îmi pare rău, dar n-am avut timp să-ți cerem voie.

– Are o contuzile, unchiule Josh, spuse Cara blând. Va trebui să stea câteva zile la spital, până îi va scădea febra.

Joshua Butler nu spunea nimic, ci continua să-i privească rece.

– Dacă dumneata crezi că am făcut o greșeală…

Unchiul său îl întrerupse:

– Crezi că sunt un monstru? Bineînțeles că Linda trebuia să meargă la spital. Nu vreau să pățească ceva. Nu mi-a spus nimeni că se simțea atât de rău.

– Mulți copii cad de pe bicicletă, spuse Cara, încercând să-l liniștească. Adesea nu pățesc nimic. Dar când un copil se lovește la cap, există posibilitatea contuziei.

– Așa mă saluți? se răsti unchiul Josh la Cara.

– Nu îndrăznesc, spuse Cara, privindu-l pe Brent. I-am spus nepotului dumitale că trebuie să-ți spună adevărul despre mine; când îl vei auzi, s-ar putea să nu mai vrei să rămân.

Brent începu să explice că ea era infirmieră, dar din cauza aversiunii unchiului Josh față de doctori și infirmiere, se temuseră să-i spună adevărul. Oricum, Cara refuzase să accepte ospitalitatea unchiului Josh a doua oară dacă el nu știa adevărul.

– Are dreptate, spuse Joshua Butler aspru. Nu-mi plac prefăcuții. Dar sper că vei rămâne cu noi. Ne-a fost dor de tine, chiar dacă ai această profesie nefericită. Ești aici nu ca infirmieră, ci ca oaspete.

– Ești un dulce! spuse Cara. Se aplecă și-l sărută pe obraji. După ce o îmbrățișă, Joshua Butler zâmbea larg.

– Acum, că toate sunt la locul lor, chicoti el, pot să mă duc în cameră să aduc inelul de logodnă. Sau poți să-l aduci tu, Brent… Brent m-a rugat să i-l păstrez, îi spuse Carei.

– Păi, unchiule Josh, spuse Brent ezitând. Cara nu mai vrea să fie logodnica mea. Păstrează tu inelul.

– Care e problema cu nepotul meu? întrebă Joshua Butler. Orice cuplu de logodnici se mai ceartă din când în când. Dar ăsta nu e un motiv să rupi logodna.

– Nu sunt sigură că Brent și cu mine ne potrivim, spuse Cara. Ne-am logodit pe fugă, continuă ea, trăgând cu coada ochiului la Brent. Ar fi trebuit să ne fi gândit mai mult înainte de a lua o decizie atât de importantă.

– Povești, spuse unchiul Josh. Dacă doi oameni se iubesc, n-are sens să discute argumentele pro și contra, ca avocații. Ascultă ce-ți spun, Brent. Ești nepotul meu favorit, dar mă dezamăgești. Ai găsit o femeie dintr-un milion și acum o lași să-ți scape printre degete.

– Voi încerca să mă împac cu ea, unchiule Josh, promise Brent, privind-o pe Cara cu ochii îngustați.

Ea se simțea jenată. Brent părea sincer! Cara încercă să protesteze, dar Joshua Butler i-o reteză:

– Aveți grijă să vă împăcați. E un ordin.

***

Imediat ce află că Linda era la spital, Susan Evans plecă de la petrecerea din Maine. Se duse direct la fiica ei și stătu cu ea aproape toată ziua. Și Cara ar fi trebuit să se ducă, dar aflând că mama Lindei stătea cu ea, se hotărî să rămână la Soundings.

Era plăcut acolo. Paul era bucuros s-o revadă și probabil i se spusese că nu mai era logodită cu Brent. Îi șopti Carei la masă că era bucuros să aibă o șansă ca pețitor.

– Trebuie să-mi acorzi cel puțin tot atâta timp, insistă el.

– Vorbești precum candidații la președinție, îl tachină Cara. Cine te-a propus candidat, Paul?

– Eu însumi, spuse el râzând împreună cu ea. Vreau o șansă să dovedesc că am calități. Sunt tânăr, sănătos, sportiv și aș putea obține o slujbă de bărbat de serviciu pe orice proprietate din țară. Să vezi cum am reparat piscina! Iar viitorul meu e promițător, adăugă el pe un ton mai scăzut.

Înainte ca ea să aibă șansă să-i răspundă, Joshua Butler îl întrebă pe Paul dacă dăduse de Susan. Paul îl asigură că da și că Linda se simțea bine.

A doua zi dimineață, unchiul Josh o chemă pe Cara în apartamentul lui imediat după micul dejun. După ce bătu șaua să priceapă iapa, îi spuse că s-a hotărât să nu le spună lui Paul și Susanei că era infirmieră. Cara fu surprinsă, dar fu de acord cu el. Nu i se părea că va fi o diferență mare dacă vor ști sau nu.

Mai târziu, când discutară cu Brent, el avu o explicație pertinentă:

– Unchiul Josh se teme să nu-și piardă imaginea. După felul cum i-a considerat pe medici și pe infirmiere, nu îndrăznește să admită că l-ai

făcut să cedeze. Dar bineînțeles că nu a mai întâlnit pe cineva ca tine, și nici eu. Ce-ai zice să iei inelul înapoi, Cara?

– Nu pot, Brent. N-ar fi cinstit.

– Nici o fată pe care o cunosc n-ar despica firul în patru, ca tine. Măcar ai putea încerca să fii logodită. De-adevăratelea, vreau să spun.

– Ai mai fost logodit până acum, Brent?

– Niciodată.

– Nici măcar cu Diane Forbes?

– Nu.

Brent părea jenat.

– În facultate mă țineam după ea. Eram din aceeași societate și mergeam împreună la petreceri sau în vacanță. Dar ea știa că nu era nimic serios între noi.

– Mă întreb, se miră Cara, dacă poți fi serios cu cineva. Poate vrei să vezi cum e să port inelul bunicii tale…

– Nu am vrut să spun asta, protestă Brent. Speram doar că dacă porți inelul, te obișnuiești cu gândul să fii logodnica mea. Nu-i nimic. Vom vorbi despre asta altă dată.

După-amiază, Paul insistă să boteze piscina renovată. Unchiul Josh fu de acord și când Fred Bates îl aduse în căruciorul cu rotile, el era deja în slip. Și așa cum se așteptase Cara, odată intrat în apă, era din nou întreg. Înota bine și nu se vedea nici un semn de infirmitate când aruncă mingea lui Brent, apoi lui Paul. Ambii nepoți se străduiau cu greu să-i prindă mingea.

Cara stătea pe marginea piscinei, susținându-l pe unchiul Josh și râzând de Brent și Paul când greșeau. Își aminti cum era să ai grijă de un pacient cu poliomielită. Ce păcat că unchiul Josh era infirm! Cât îi mai disprețuia pe medici…

Cara se gândea că trebuie să-l convingă pe unchiul Josh că cercetarea medicală era o speranță pentru poliomielită. Măcar dacă vaccinul Salk ar fi fost descoperit mai devreme, poate că unchiul Josh…

Paul făcuse treabă bună cu piscina. Marginea o vopsise albastru deschis. Apa era limpede și rece și toți se relaxau și glumeau. Kelty sosi cu o tavă cu gustări și o sticlă de șampanie.

– Șampanie? întrebă Brent, ridicându-și sprâncenele.

– Nu poți face o petrecere de inaugurare fără o sticlă de șampanie, spuse Paul demn. Mulțumesc, unchiule Josh, Văd că doamna Kelty a răcit-o. Stați puțin, să îndeplinesc ceremonia potrivită.

– Doar nu vrei să spargi sticla de marginea piscinei! exclamă Cara, oripilată.

– Sigur că nu, râse unchiul Josh. Inaugurarea va decurge altfel. Dopul care sare va înlocui spargerea sticlei, apoi vom ține un toast pentru nepotul meu Paul.

– Am ajuns la timp? întrebă Susan Evans veselă. Se apropie de ei pe potecă, îmbrăcată încă într-un compleu roz de vară. Părea fericită și relaxată.

Când toți o întrebară despre Linda, le spuse că din fericire fetița se simțea bine; răspunsese bine medicației. O va aduce acasă a doua zi, deși doctorul a recomandat ca Linda să stea liniștită și să evite eforturile.

– Înțeleg că trebuie să-ți mulțumesc, Cara, pentru că ai dus-o atât de prompt la spital, spuse Susan recunoscătoare.

– Oricum aș fi avut grijă să fie bine îngrijită, protestă unchiul Josh.

– Sigur, unchiule Josh, spuse Cara cu diplomație. Câteodată, când contuzia e ușoară, un copil e amețit doar o oră-două și apoi își revine complet.

Paul și Susan o priveau ciudat, iar Brent îi aruncă o privire de avertizare. Carei îi venea să-și smulgă limba. De ce deschisese subiectul contuziei?

– Ei bine, mâine micul spiriduș se va întoarce acasă, spuse unchiul Josh repede. Dar azi, Susan, inaugurăm piscina reparată. Bei un pahar de șampanie cu noi?

– Poate să bea din paharul meu, spuse Cara, așa Kelty nu va trebui să se întoarcă după alt pahar. Cum „lansăm“ piscina, ca să zic așa, nu-i dăm un nume?

– S-o numim Alintaroma, spuse Paul.

– Parcă ar fi cafea, obiectă Brent. Aș prefera ceva gen „Sari în ea“.

Paul mârâi.

– Nu mai spune!

– Cred că mai bine nu-i punem nume, spuse unchiul Josh. Fred Bates îl ajutase să iasă din piscină, îmbrăcase un halat de baie și avea o

pătură pe genunchi, dar Cara văzu că tremura. Să ținem un toast în cinstea lui Paul și să considerăm ceremonia încheiată. Trebuie să mă duc să mă îmbrac.

– Pentru ruda noastră vrednică, Paul Rogers, spuse Susan, sorbind puțin din șampanie și dându-i paharul Carei. Toți ridicară paharele spre Paul și băură.

Apoi, Cara, înainte să-i dea paharul înapoi lui Susan, avu o inspirație.

– Pentru Joshua Butler, fratele lui Susan, unchiul lui Paul și al lui Brent și scumpa mea, foarte scumpa mea gazdă!

Cara ținuse toastul doar în glumă, dar fu surprinsă să vadă că Joshua Butler avea ochii umezi și strălucitori.

După ce unchiul Josh plecă, cei patru sporovăiră în jurul piscinei. Susan le povesti despre nunta la care aproape că asistase. Văzuse partea cea mai frumoasă, oricum, înainte să fie chemată acasă.

Fusese o ceremonie de rămas-bun pentru mireasă și o petrecere a burlacilor pentru mire, iar domnișoarele de onoare au insistat să participe și ele.

– Mireasa era frumoasă? întrebă Cara.

– Semăna cu tine, zâmbi Susan. Era tot așa blondă, dar avea ochii albaștri și era mai scundă. Mi-a spus că pleacă în luna de miere la o fermă a tatălui ei, în Colorado. E o fată cu picioarele pe pământ, iar Jimmy, mirele, e simpatic.

– Era și Diane Forbes printre invitați? întrebă Paul.

Carei i se păru că Brent înțepeni la menționarea numelui brunetei.

– Trebuia să fie domnișoară de onoare, dar a renunțat pentru că tatăl ei venea din Europa și vroia să-l întâlnească la New York. Nu mai știu, fratele meu a invitat-o pe ea și pe tatăl ei să vină la club de patru iulie?

– Cred că a spus ceva, spuse Brent indiferent.

– Mi se pare ciudat, comentă Paul, că Diane a renunțat la o petrecere doar ca să vină cu tatăl ei la Soundings. Se pare că vrea să vină încoace. Brent, băiete, păzește-te. Cred că pe tine te vrea.

Brent îl privi câteva secunde cum sta pe marginea piscinei și zâmbea. Brusc, Brent îl împinse pe Paul în piscină. Apoi o luă pe Cara de mână și se îndreptară către casă.

Capitolul 12

Când Susan își aduse fiica acasă, Linda era la fel de neastâmpărată. Credea că avusese o aventură. Alerga sus în camera ei, pe terasă, la piscină și înapoi, ca și cum ar fi lipsit mult timp și abia aștepta să vadă locurile familiare.

Susan năvăli în camera Carei tocmai când aceasta îmbrăcase costumul de „grădinărit“, constând din niște pantaloni scurți uzați și o bluză de bumbac.

– Nu pot s-o țin în frâu, spuse Susan exasperată. Ar trebui să stea liniștită, dar altfel decât s-o leg de un scaun, nu văd cum aș putea face asta. Poți să mă ajuți, Cara?

– Voi încerca, dar Linda e emoționată că a fost la spital. Poate dacă o las să-mi povestească aventura ei, se va potoli.

– Dar poate vrei să stai singură cu Brent, spuse Susan ezitând.

– Ne-am hotărât să stăm nelogodiți, îi explică ea cu un zâmbet. Oricum, Paul și Brent discută cu ușile închise cu fratele tău și n-aș vrea să-i deranjez.

Dacă Linda obosise de alergat sau dacă se bucura într-adevăr să discute cu Cara, era greu de spus. Oricum, o întovărăși pe aceasta din urmă în grădina cu trandafiri și se așeză liniștită pe o bancă, în timp ce Cara plivea buruienile și afâna pământul.

– Ai fost într-un spital drăguț, rupse Cara tăcerea. Îmi place doctorul Crane și pun pariu că și lui i-a plăcut de tine.

Linda dădu din cap afirmativ, cu solemnitate, fără să zâmbească, și ochii ei păreau mai mari ca niciodată.

– Și doctorul Crane folosește magia albă, spuse Linda. Ar putea-o folosi cu unchiul Josh. Dar când i-am cerut voie unchiului azi-dimineață, s-a enervat rău. De ce, Cara? Nu vrea să se vindece?

– Bineînțeles că vrea, spuse Cara, dar are o boală complicată, Linda. Ți-ar fi greu să înțelegi.

– Nu trebuie să înțeleg, spuse Linda convinsă. Voi face o pulbere cum făcea Mimbo și când unchiul Josh o va lua, se va face bine.

Primul impuls al Carei fu să protesteze împotriva acestui ritual primitiv, dar apoi se răzgândi. Nu putea să schimbe ideile Lindei peste noapte; timpul și noul mediu o vor face să le uite. Între timp, poate prepararea pulberii ar putea dura câteva zile și fetița va avea o preocupare.

– Îți amintești ce punea Mimbo în pulbere în afară de șopârle uscate și pene? întrebă Cara. Erau multe ingrediente?

– Destule, spuse Linda grav. Când eram la spital, mi-au băgat un ac în braț, am adormit și am visat mult.

– Te-a durut când te-au înțepat? întrebă Cara.

– Nu prea. Linda se gândea la ceva mai important. Nu vrei să știi ce am visat?

– Bineînțeles că vreau.

– Am visat că eram acasă, în Haiti. Era noapte, deoarece cerul era negru. Stelele erau mari, chiar aproape de capul meu, cum erau pe plantație.

Stelele de aici sunt mici și îndepărtate. Dar acasă sunt foarte mari și atât de aproape că le-ai putea atinge.

– Cred că e frumos în Haiti, fu Cara de acord.

– Eram din nou acasă, continuă fetița și ochii ei aveau o strălucire mistică, astfel încât Cara tremură. Mimbo era acolo și zâmbea. I-am spus că vreau să prepar o pulbere magică și mi-a spus ce să pun în ea.

– Dar nu vei putea face rost de toate ingredientele, sublinie Cara. Știi că nu putem găsi șopârle pe aici și că vroiai să folosești în loc gândaci uscați.

– I-am spus lui Mimbo asta și el a spus că e în regulă. Tocmai am fost sus și s-au uscat. Îi țin într-un borcan pe pervaz, continuă Linda, dar trebuie să aștept până răsare luna înainte să-i pisez.

Penele arse de găină nu erau o problemă, explică Linda, căci doamna Kelty a promis să-i spună măcelarului să lase câteva pene la găina următoare. Alt ingredient de care avea nevoie era un degetar de sânge de porumbel. Cara vru să protesteze, dar își aminti că doamna Kelty avea suc de soia în cămară.

Odată ce promisese s-o ajute să adune ingredientele, Linda fu bucuroasă să i le spună pe toate. Îi trebuia niște trestie de zahăr verde, dar în cele din urmă fu de acord să folosească zahăr verde. Mai era nevoie de o plantă pe care fetița n-o putu descrie prea bine și Cara n-o putu identifica. Oricum, avea culoare violet și Cara decise să poată obține o copie rezonabilă cu coloranți alimentari.

– Când va fi gata, întrebă Cara, va fi o pulbere sau o pastă?

– O pastă, îi spuse Linda. Am nevoie de o coajă de nucă de cocos plină cu rom. Putem găsi o coajă de nucă de cocos? întrebă ea neliniștită.

– Îți fac eu rost de una, promise Cara. Brent și cu mine vom străbate Long Island în lung și-n lat până îți vom găsi o nucă de cocos perfectă să pui în ea romul și pasta magică. Dar dacă te ajut, Linda, trebuie să promiți că faci și tu ceva în schimb. Promite-mi că vei fi liniștită azi și mâine.

– De ce? întrebă Linda.

– Deoarece și asupra ta s-a efectuat magie albă și trebuie să-i dai timp să lucreze. Oricum, cred că vrei să fii complet sănătoasă pe patru iulie.

Mergem toți la clubul country. Unchiul Josh mi-a spus că vor fi artificii frumoase pe la ora nouă.

– Mergem toți? întrebă Linda.

– Da, toți vom fi acolo, spuse Cara. Ai mai văzut artificii, Linda?

– Da, spuse fetița. Acasă aveam mereu artificii de Crăciun. Mă bucur că te-ai întors să stai cu noi, adăugă ea timidă. Ești drăguță, Cara. Când te vei mărita, vei locui aici?

– Nu mă presa, râse Cara ridicându-se în picioare și scuturându-și țărâna de pe genunchi. Vărul tău Brent și cu mine nu ne-am hotărât dacă ne mai căsătorim. Și acum, cred c-ar fi mai bine să ne întoarcem în casă… Linda părea bătrână și nu mai semăna cu un spiriduș. Fața ei era palidă.

– E vina Dianei Forbes, izbucni ea. E rea și o urăsc, o urăsc, o urăsc!

Cara îi puse mâna pe umeri.

– Nu e bine să urăști oamenii, Linda, mai ales pe cineva care nu ți-a făcut nici un rău. Când vei fi mare, vei înțelege de ce Brent și cu mine ne-am hotărât să fim doar prieteni. Nu are nici o legătură cu Diane Forbes și să nu mai spui asta. Diane și

tatăl ei vor fi aici pe patru iulie, peste doar câteva zile. Să fii politicoasă cu ea cât e oaspete în casa unchiului tău.

– N-o las să vină aici. Hotărârea Lindei era teribilă. E rea. Nu poate veni aici. O urăsc! O urăsc!

Se smuci din mâinile Carei și alergă înapoi spre casă fără să privească în urmă.

***

Joshua Butler îi îndemnă pe toți să meargă la clubul country după cină. Se desfășura un turneu de tenis local și venise și un grup din Westchester. De obicei se aducea o orchestră pentru o astfel de seară și se organiza un spectacol afară.

– Cara trebuie să vadă că nu suntem o adunătură de oameni politicoși aici la Soundings, spuse unchiul Josh. Linda și cu mine avem un campionat de dame și vom juca până vine ora ei de culcare.

– Mă uimești, spuse Paul, că ești la curent cu ce se întâmplă la clubul country, deși ajungi acolo doar o dată pe an, pe patru iulie. Așa e?

– De obicei merg și la petrecerea lor de Crăciun, spuse Joshua cu demnitate. Dar trebuie să știi, tinere, că am fost unul din fondatorii clubului înainte să mă îmbolnăvesc. Trebuie să-i cointeresăm pe tineri, sau clubul va rămâne pustiu. Costă o avere în zilele noastre să menții un teren de golf în bună stare. Și mă mir dacă terenurile de tenis sunt practicabile. Trebuie să instalăm terenuri cu zgură, la anul.

– Am auzit că nu mai e același entuziasm pentru tenis cum era mai demult, comentă Susan.

– Interesul apare și dispare. Știi să joci tenis, Cara?

– O, n-am mai jucat de ani de zile, spuse Cara repede. Nu adăugă că nu jucase tenis niciodată, așa cum nu jucase nici golf și nu fusese să schieze, nu știa să piloteze avioane. Se întreba cum ar reacționa ei dacă le-ar spune că erau printre puținii privilegiați care se preocupau să joace diverse jocuri când erau atâtea necazuri și suferință în lume. Întâlnind privirea unchiului Josh, i se păru că el înțelegea. Era ca și cum i-ar fi spus:

„Nu ne judeca prea pripit. Și eu, ca și tine, am văzut ambele fețe ale monedei. Știu cum e să joci jocuri distractive și știu cum e să n-ai acces la ele“.

Cara mai fusese la clubul country cu Brent, mai demult. Dar când ajunseră cu mașina acolo în seara aceea, fu uimită ce fermecător era localul. Se gândi că poate scurta vizita la micul ei apartament din New York îi ascuțise percepția împrejurimilor luxoase.

Orchestra era bună și cânta un cântec mexican. Brent o învârti pe Cara pe ringul de dans.

– Am învățat ceva la slujba din Brazilia. Cum să dansez o rumba îndrăcită.

– Știi, îi spuse Cara zâmbind. N-am crezut niciodată poveștile despre munca grea pe care ai făcut-o în jungla braziliană sau în alte locuri. Nu m-aș mira să fi dansat în fiecare noapte cu altă senorita.

Brent o privi cu ochii îngustați și în cele din urmă spuse:

– S-ar putea să ai dreptate. Doar n-o să neg că sunt un bărbat fermecător? Dar trebuie să recunosc ceva. După câte știu eu, nici o senorita nu era blondă.

– Vrei să spui că preferi blondele?

– Încerc de mult timp să-ți spun asta.

Fu o seară plină de râs și distracție. Cara, privind femeile și bărbații frumoși, era fericită să facă parte din grup, măcar pentru o seară. Dar chiar în timp ce se distra, se întreba dacă unele dintre aceste femei, ca Diane Forbes, nu aveau și alte preocupări mai serioase decât aceste distracții efemere. Gândul la Diane Forbes îi readuse în minte scena cu Linda din după-amiaza aceea. Când avu ocazia să discute cu Susan Evans o clipă, se gândi să-i spună.

– Mă preocupă resentimentul Lindei pentru Diane Forbes, îi spuse mamei fetiței. Dacă ar fi fost doar ceva copilăresc, nu m-aș fi gândit că e atât de periculos. Dar, Susan, vrea să facă voodoo. Sincer, am încurajat-o să prepare pulberea magică pentru unchiul Josh, dar cred că vrea să facă magie neagră pentru Diane Forbes.

Mama Lindei nu se arătă îngrijorată. Trăise atâta timp în Haiti, printre ritualuri exotice și misticism și nu-i păsa de impactul pe care ele l-ar fi putut avea asupra fetiței. Era mai preocupată ca Linda să nu facă vreo scenă. În această clipă, Linda probabil

juca dame cu unchiul Josh și se bucura când câștiga. Cara se hotărî să nu se mai gândească la asta.

Mai târziu, când dansa cu Paul, el îi spuse:

– Radiezi de bună dispoziție, Cara. De fapt, pari incandescentă, ca și cum ai fi luminată pe dinăuntru.

– Să consider asta un compliment? întrebă Cara. Mă faci să mă simt ca o radiografie. Ca și cum mi-ai vedea oasele.

– Știi că n-am vrut să spun asta, spuse Paul serios. Dar n-ar trebui să vorbesc așa. Știu că n-am nici o șansă.

Joshua Butler îi aștepta când sosiră puțin după miezul nopții. Îl trimise pe Bates să-i cheme în apartamentul lui.

Era bine dispus, lângă tabla de dame. Celălalt scaun era gol, doar o păpușă sugeră că Linda fusese acolo.

Unchiul Josh ascultă cum fusese dansul; ce bună fusese orchestra; ce mulți oameni veniseră și alte detalii. Cara îi ceru lui Brent să-i arate ce bine dansa rumba și-i arătară unchiului Josh.

Susan Evans, stând lângă scaunul din fața fratelui ei, căscă.

– Mie-mi ajunge. N-aveți decât să stați cât vreți, dar eu mă duc să mă culc. Voi lua și păpușa fiicei mele cu mine.

Luă jucăria și o privi surprinsă.

Păpușa avea vreo douăzeci de centimetri și era îmbrăcată cu o rochie galbenă. Dar capul păpușii arăta ciudat. Era negru și unsuros, ca și picioarele.

– Ce naiba…? întrebă Susan. I-am cumpărat această păpușă Lindei de Crăciun și îi plăcea.

– A, spuse unchiul Josh indiferent, Linda a adus-o cu ea și Fred Bates i-a adus niște cremă de ghete când a cerut.

– La ce-i trebuia cremă de ghete? întrebă Cara, înspăimântată.

– Era o păpușă blondă, explică unchiul Josh, Linda a spus că toate păpușile ei erau blonde sau roșcate și că vrea o păpușă cu părul negru. O copilărie.

Cara împietri. Aceasta nu era o copilărie!

Capitolul 13

Cara nu dormi bine în noaptea aceea. Se trezi de câteva ori și merse la fereastra, care dădea spre grădina de trandafiri. Aceasta părea frumoasă și îngrijită în lumina lunii și briza aducea mirosul trandafirilor. Încerca să-și spună că își făcea griji degeaba. Nimeni altcineva nu se îngrijora de preocuparea Lindei pentru voodoo, și ei o cunoșteau mai bine pe fetiță.

În cele din urmă, spre dimineață, Cara adormi; nu visă deloc. Dar se trezi târziu și când coborî știu că va fi ironizată.

– Ești un bun grădinar, spuse Paul cu dispreț, stai în pat în timp ce eu și Kelty ne spetim muncind. Îi arătă mâinile murdare.

– Las-o în pace, spuse Susan râzând. Mă duc să-ți caut o ceașcă de cafea, Cara. Apoi voi vorbi cu fetița mea. Te caută. Se pare că aveți un plan secret în derulare și vrea să se consulte cu tine. Întâlnirea e la piscină.

Brent împinse căruciorul unchiului Josh pe terasă în timp ce Cara își bea cafeaua. Discutară despre vreme, ca și cum s-ar fi temut să aibă o discuție personală. Paul se duse să se curețe și Carei i se păru că făcuse cu ochiul unchiului său când trecuse pe lângă el.

– Nu știu de ce, spuse Joshua Butler ducându-și obosit mâna streașină la ochi, dar sunt foarte obosit în dimineața asta. Nu doar obosit, ci complet epuizat. Nu știu ce e cu mine.

– Poate ai jucat prea multe partide aseară, zâmbi Brent.

– Apropo, întrebă Cara ezitând, Linda a spus de ce a vrut să vopsească părul păpușii?

– A luat-o cu ea când s-a dus la piscină, spuse Brent. E o păpușă rablagită. Susan mi-a spus că are peste douăzeci și cinci de păpuși; nu știu de ce a luat-o pe asta cu ea.

– Aproape c-am uitat, spuse unchiul Josh brusc. Linda vrea să-i aduci niște lucruri pe care i le-ai promis. Am întrebat-o ce vrea, mai exact, dar nu mi-a spus. A spus că știi tu.

– Da, știu, admise Cara. Trebuie să mă duc la bucătărie să-i cer doamnei Kelty niște suc de soia. În loc de sânge de porumbel, îi explică ea lui Brent. Îmi mai trebuie o trestie de zahăr verde și cred că doamna Kelty are coloranți alimentari verzi și violet.

– Aceasta e formula magică pentru ca eu să pot merge din nou? întrebă unchiul Josh. Sună oribil.

– Ei bine, e și ceva bun, râse Cara. Rețeta Lindei cere jumătate de coajă de nucă de cocos plină cu rom, în care va dizolva celelalte ingrediente.

– Bah! Expresia unchiului Josh era de dezgust. Știi, adăugă el, m-am gândit cum să accept licoarea fără s-o supăr pe fetiță și fără să mă otrăvesc. L-am trimis pe Bates în pod să-mi aducă o trestie goală pe dinăuntru. O voi avea lângă scaunul cu rotile când mi se va aduce licoarea scârboasă.

– Linda e un copil inteligent, comentă Brent. Va observa că torni licoarea ei magică în trestie.

– Nu sunt sigură, spuse Cara, dar cred că e și o invocație o dată cu poțiunea. Oricum, îi voi sugera Lindei că ea, ca mare preoteasă a magiei albe, să închidă ochii în timp ce spune intonația.

– E o idee bună, spuse unchiul Josh recunoscător. Ești o fată minunată, Cara. Și, adăugă el întorcându-se spre nepotul lui, am spus-o și o mai spun: ești un fraier dacă nu uiți de alte femei și nu te împaci cu fata asta minunată.

– Deși spui asta, se mânie Brent, tu ești cel care a invitat-o pe Diane Forbes din nou aici.

– L-am invitat pe tatăl ei. Oricum, îi poți spune lui Paul s-o țină ocupată.

– Când vin? întrebă Cara.

– Diane a telefonat acum o oră, explică unchiul Josh și brusc, Cara înțelese de ce el și Brent aveau o expresie vinovată când i-a văzut pe terasă. Spunea că pleacă acum din New York; vor fi aici la prânz.

– Mă bucur că vei putea discuta cu vechiul tău prieten, spuse Cara sincer. Cât despre Diane, nu mă deranjează. Acum mă scuzați, îi voi duce Lindei ingredientele pentru formulă.

Când sosi Cara, cu zahărul, sucul de soia și nuca de cocos pe care doamna Kelty o cumpărase, dar nu o deschisese și celelalte lucruri, Linda o aștepta cu picioarele încrucișate pe marginea piscinei. Era îmbrăcată cu o rochiță roz și își lăsase părul liber. Cânta ceva monoton și ciudat într-o limbă pe care Cara n-o înțelegea.

– Linda, am venit! Nu luă în seamă purtarea ciudată a fetiței.

Dar Linda nu-i răspunse, ci continua să se legene și să cânte ca și cum ar fi fost singură. Apoi, brusc, își dădu capul pe spate. Linda deschise ochii și ridică ceva deasupra capului.

În cealaltă mână ținea un mic obiect de argint care strălucea în lumina soarelui.

Fără a sta pe gânduri, Cara îi înșfăcă obiectul strălucitor. Era un cuțit de argint pentru desfăcut corespondența pe care Cara îl mai văzuse pe biroul unchiului Josh. În cealaltă mână a Lindei era păpușa cu părul vopsit în negru. Puterea de sugestie era atât de mare încât, pentru o clipă, Cara își imagină că păpușa chiar semăna cu Diane Forbes. Linda o privi supărată.

– Dă-mi înapoi pumnalul de argint.

– Linda, oprește-te. Nu mă deranjează să te ajut să prepari formula de magie albă, dar acum faci ceva foarte rău.

– O voi ucide pe Diane. O urăsc! Linda vorbea calm cu hotărâre.

– Nu vei ucide pe nimeni, spuse Cara și va trebui să uiți prostiile astea de a face rău celor de care nu-ți place.

– Nu știai, Linda, că Mimbo și alți oameni din Haiti sunt victime ale superstițiilor? Dacă vrem să facem rău altora și avem gânduri rele despre ei, ne facem rău nouă.

– O pot ucide, spuse Linda cu convingere. De ce nu vrei să moară? Și tu o urăști. Știu asta.

– Nu urăsc pe nimeni, spuse Cara obosită. Părea fără sens să se certe cu fetița. Dacă nu termini cu prostiile astea, voi arunca ingredientele pe care ți le-am adus. Nu te voi mai ajuta să prepari formula magică și-i voi spune unchiului Josh să nu te mai lase să mergi la club să vezi artificiile pe patru iulie.

Ultima amenințare avea mai mult efect, observă Cara. Linda privi lung păpușa, cântărind în gând dacă merita să-i facă rău Dianei.

– Poate nu va veni, spuse ea în cele din urmă.

– Ba vine. Diane vine cu mașina împreună cu tatăl ei, chiar acum. Atât mama ta, cât și unchiul Josh, se vor supăra dacă nu ești politicoasă cu oaspeții.

Linda o privi pe Cara și brusc, zâmbi misterios. Carei nu-i plăcea expresia feței fetiței; era mai înspăimântătoare decât mânia.

– Bine.

Linda se ridică, ținând păpușa de picioare. Apoi, înainte să poată face ceva, trânti păpușa cu toată forța de marginea piscinei din beton. Păpușa ricoșă în apă. Plutea cu fața în jos și Linda o privi pe Cara zâmbind.

– Acum să uităm de Diane. Hai să preparăm licoarea magică pentru unchiul Josh.

***

În sufrageria din Soundings se simțea tensiunea. Aerul părea încărcat de ostilitate. Era o cameră frumoasă, nu prea mare, dar bine

proporționată. Tapetul era verde deschis, cu un model de frunze albe, iar lemnăria era vopsită în alb. Masa ovală de mahon, pe care erau șervețele brodate, abia aștepta oaspeții.

Dar Joshua Butler, în capul mesei, era taciturn. Aștepta de trei sferturi de oră ca Diane Forbes și tatăl ei să sosească. Se săturase de așteptat și toți îl urmaseră docili la masă, iar el ordonă ca două tacâmuri să fie luate de acolo.

Un timp, Susan și Paul se prefăcură că vorbesc normal. Brent sugeră că Diane poate avusese vreo problemă cu mașina.

– Atunci de ce n-a închiriat altă mașină sau măcar să aibă politețea să mă sune? întrebă unchiul Josh.

– Poate au crezut că nu contează dacă întârzie câteva minute, începu Cara, dar unchiul Josh o privi cu dispreț.

– Tatăl Dianei a mai fost aici de multe ori. N-au nici o scuză să întârzie atât. Vom mânca și când vor ajunge aici, le spun eu vreo două.

Paul o privi pe Cara și ridică din umeri, iar Susan o așeză pe Linda pe o carte de telefon în locul ei favorit, la dreapta unchiului Josh. Fetița

era îmbrăcată într-o rochiță galbenă și o bentiță galbenă îi ținea părul șaten. Privind-o, Cara nu putea să creadă că era aceeași cu fetița diabolică pe care o văzuse aruncând păpușa mutilată de peretele piscinei.

Linda era singura din grup care aparent nu era afectată de mânia unchiului Josh. Sporovăia cu el și cu mama ei, comentând despre salata de papaya și creveți.

– Parcă am fi acasă în Haiti, nu-i așa, mamă? întrebă Linda încântată. Crezi că acești creveți au înotat până aici ca unchiul Josh să-i poată mânca?

Unchiul ei îi zâmbi cu dragoste. Evident, Linda reușise să-i alunge supărarea.

– Cred că acești creveți nu au nimic de spus, îi zisese el.

– De oriunde ar fi venit, sunt delicioși, interveni Cara și atât Paul cât și Brent fură de acord cu ea.

– Am vorbit cu doamna Kelty și i-am sugerat un prânz ca în Haiti, se confesă Susan. Întotdeauna mi-a plăcut mâncarea de pe plantație și am crezut că oaspeții noștri… se opri când își dădu seamă că atinsese un subiect delicat… ar savura un meniu mai puțin obișnuit, încheie ea cu curaj.

Joshua Butler își privea lung farfuria și Cara îndrăzni să spună ce avea în minte de ceva timp.

– Tatăl Dianei e sănătos? întrebă ea. Dacă i s-a făcut brusc rău, asta ar explica de ce n-au venit. Diane ar putea fi prea tulburată ca să telefoneze.

– Sam Forbes e sănătos ca un armăsar, spuse Joshua Butler. Îmi amintesc când a străbătut treizeci de kilometri sau mai mult pe teren desfundat într-o expediție de vânătoare în Canada și apoi a stat treaz aproape toată noaptea spunând povești până i-am spus să ne lase să dormim.

– Îmi imaginez că te-ai ținut după el, spuse Paul.

– Și ai spus și tu câteva povești, adăugă Brent. Dar sunt de acord cu tine, unchiule Josh: nu prea e probabil ca tatăl Dianei să se îmbolnăvească brusc.

– I se poate întâmpla oricui, murmură Cara, mai ales la bătrânețe.

Linda urmărise conversația cu interes. Acum o privi direct pe Cara și spuse:

– Nu tatăl Dianei s-a îmbolnăvit.

Paul râse, comentând că aveau o clarvăzătoare printre ei, dar Cara abia îl auzi. Simți fiori de

gheață pe șira spinării și nu putea să-și scoată din minte păpușa cu părul negru plutind pe apă.

Se auzi telefonul și câteva secunde mai târziu Fred Bates intră în cameră. Era alb la față și agitat.

– Era spitalul din Meadowbrook, domnule. Domnul Forbes și fiica lui au fost internați acolo și domnul Forbes a insistat să fiți anunțat. Au avut un accident.

– Un accident! Joshua Butler era aproape la fel de alb.

– După cum conduce Diane… spuse Paul. Sunt răniți grav?

– Am înțeles că domnul Forbes se simte bine, doar că e în stare de șoc. Cei de la spital au spus că-l puteți suna în camera lui, 202. Dar domnișoara Diane e încă inconștientă. Mașina a lovit marginea podului și ea a căzut în apă.

Capitolul 14

Înainte de cină, aflară că Diane Forbes nu era rănită grav. Căzuse în apă, dar cei ce treceau pe acolo o scoseseră imediat.

Joshua Butler vorbi la telefon cu Sam Forbes. Așa cum se așteptase, Sam era un pacient dificil.

Susan Evans și Paul se oferiră s-o viziteze pe Diane, care era inconștientă. Cara fu de acord să aibă grijă de Linda.

Aceasta avea o figură fericită.

– Nu mai fi atât de mulțumită de tine, Linda. Diane Forbes se va face bine. N-a fost grav rănită.

– Nici păpușa mea, spuse Linda.

– Termină! Nu trebuie să crezi în magia neagră. Nu din cauza ta s-a întâmplat accidentul.

– A căzut în apă, spuse Linda cu satisfacție.

– E o coincidență.

– Nu știu ce înseamnă cuvântul ăsta, spuse Linda, hotărâtă să schimbe subiectul. Pot să-i dau unchiului Josh poțiunea magică în această după-amiază?

– Ba vei uita de ea. Tonul Carei era ferm. Trebuie să renunți la ideea că poți răni sau vindeca oamenii.

– Pot să i-o dau, oricum? întrebă Linda, răzvrătită. Am preparat-o.

– Nu vreau să mai aud despre asta! Și vreau ca și tu să uiți.

– Dar magia mea neagră a lucrat!

Cara se gândi o clipă, apoi spuse rar:

– Nu sunt de acord cu tine, Linda, dar vom face un compromis. Pentru motive pe care tu nu le înțelegi, nu vreau ca unchiul tău Josh să se supere din cauza neînțelegerilor noastre. Deci poți să îi dăi băutura magică spre seară, după ce se va odihni, chiar înainte de cină.

– Mulțumesc, spuse Linda cu demnitate.

Cara își aminti cu satisfacție că unchiul Josh își pregătise o trestie goală pe dinăuntru.

***

Cara îi spuse lui Brent cum Linda încercase să înjunghie păpușa cu deschizătorul de scrisori de argint și cum o aruncase în piscină.

Așa cum se așteptase, Brent nu se alarmă.

– Știi, Carita, spuse el închizând subiectul, mătușa Susan crede că te-a mai văzut undeva.

– Să-i spun că am fost infirmiera ei?

– Acum nu mai contează. E ciudat însă că te-a ținut minte. Nu pari să-ți dai seama, Cara, ce efect ai asupra oamenilor pe care îi cunoști. Ca să fiu de acord cu Paul, și tu practici o magie proprie.

– Doamne, râse Cara. Mă faci să-mi fie frică de mine.

– Nu, așa e. Brent se ridică și o trase lângă el.

– Nu, Brent, spuse ea eliberându-se. Nu merge. Trăim în lumi diferite.

– Unchiul Josh ține mult la tine. Mi-a spus că dacă te fac să spui „da“, ne dă Soundings cadou de nuntă. Vărul meu Paul s-a îndrăgostit de tine…

– Nu chiar, spuse Cara. Paul e îndrăgostit de dragoste, cred. Trebuie să se maturizeze.

– Vorbești de lup… spuse Brent, în timp ce Paul și Susan se întorceau.

Diane și tatăl ei scăpaseră ca prin urechile acului, povestiră ei. Sam Forbes striga că nu va fi ținut prizonier în spital și personalul abia aștepta să-l externeze. Dianei însă îi plăcea acolo. Deoarece Sam Forbes era un cunoscut om de afaceri, locul accidentului fusese filmat pentru televiziune. Toți prietenii Dianei care erau în New York sau prin împrejurimi luaseră imediat legătura cu spitalul și camera ei era plină de flori.

***

Cara se stăpâni să nu râdă când Susan o aduse pe Linda jos.

Linda luase o față de pernă din pat și făcuse două găuri pentru brațe și una pentru cap. Se încinsese cu o panglică roșie peste talie. Era desculță.

Pe cap, Linda purta o basma roșie pe care Cara își aminti c-o purta Susan din când în când. Linda își făcuse niște cruci cu ruj pe obraji și pe frunte.

În mâini, Linda ținea jumătate de coajă de nucă de cocos. Aceasta era plină cu un lichid vâscos, închis la culoare.

Cara porni cu Linda spre apartamentul unchiului Josh.

Joshua Butler nu zâmbea și Cara se întrebă dacă juca teatru sau dacă se simțea rău.

Linda insistă să plece Cara din cameră.

– Du-te pe terasă și așteaptă să te chem, spuse unchiul Josh autoritar.

Cara văzu mâna bătrânului pe trestia goală.

Pe terasă, fu uimită de tensiunea grupului de acolo. Toți tăceau, ascultând.

Paul fuma țigară după țigară, nervos. Brent se plimba de la un capăt la altul al terasei. Susan stătea pe un scaun de răchită, aplecată în față, cu mâinile împreunate în poală.

Apoi se auzi un strigăt lugubru.

– E Linda! Susan Evans se ridică, iar ceilalți încremeniră. Linda năvăli pe ușă.

– Mama! Mamă! Unchiul Josh a murit!

Capitolul 15

Cara nu-și aminti cum ajunsese în apartamentul unchiului Josh.

Acesta era țeapăn în scaunul cu rotile, aplecat pe o parte, cu un braț atârnând până aproape de podea. Cara îi desfăcu la gât cămașa. Fred Bates îl îndreptă.

– Trebuie să-l punem în pat, spuse Cara și Paul și Brent se și repeziră.

Cara se apropie de pat, Bates îi aduse o butelie de oxigen. Îi întinse masca de oxigen. Joshua Butler se pregătise din timp pentru această urgență. Deci știa că era bolnav de inimă!

– Voi suna la spitalul din Glen Rock, spuse Brent. Să le spun să trimită o ambulanță?

– Nu, spuse Cara. Cum avem oxigenul, e destul deocamdată. Dar cheamă un medic imediat.

Fu doctorul Crane cel care veni. Fu de acord cu ceea ce făcuseră Cara și Fred Bates și-i administră o injecție. Cara îi spuse că era infirmieră și medicul fu de acord că ar fi mai bine să nu-l ducă pe Joshua la spital, căci putea fi îngrijit acasă. Dar îi spuse lui Brent să cheme imediat un cardiolog.

Joshua Butler continua să doarmă. Respira ușor și pulsul era aproape normal. Cara se relaxă.

Mai târziu, Susan intră în dormitor.

– Cum se simte Linda? întrebă Cara. Sper că nu se acuză pentru cele întâmplate. Sunt sigură că unchiul ei n-a apucat să bea din poțiunea magică. Am găsit-o vărsată pe covor. Bineînțeles că oricum vroia s-o toarne în trestie, dar atacul a fost neașteptat.

– I-am spus Lindei că nu e ea responsabilă, spuse Susan. Dar fetița e speriată. Fără îndoială, nu va mai încerca să practice magia. Brent ți-a spus când vine cardiologul?

– Da.

A doua zi, Joshua Butler se odihnea. Cardiologul fusese un om nu prea vorbăreț. Spuse

că domnul Butler poate rămâne acasă dacă va fi liniște; că se bucura să vadă o infirmieră și să-i fie urmate instrucțiunile literă cu literă. Îi dădu Carei numărul său de telefon. Doctorul va suna în dimineața de cinci iulie.

După-amiază, unchiul Josh se simți mai bine și reuși să bea lichidele care îi fuseseră prescrise și chiar încercă să facă haz de necaz.

Brent, Susan și Paul vroiau s-o ia și pe ea și pe Linda să vadă artificiile.

Degeaba protestă. Ei îi spuseseră că unchiul Josh avea acum nevoie de mai puțină îngrijire. Fred Bates era gata să stea la căpătâiul bolnavului.

În timp ce mergeau la clubul country puțin după ora opt seara, Cara se bucură că fusese de acord să vină.

Câțiva membri mai bătrâni ai clubului întrebară de Josh și-i dădură lui Brent mesaje pentru el. Linda se alătură unui grup de vreo cincisprezece copii pe care îi distra un clovn care se prefăcea speriat de pocnitorile pe care le aprindea.

După ce artificiile fură toate lansate, Cara se ridică și oftă. Brent o luă de braț și o conduse prin mulțime.

– Susan și Paul au luat-o înainte, spuse Cara, acolo, la stânga. Cred că vor s-o recupereze pe Linda.

– Așa e, spuse Brent, conducând-o în direcția opusă. O vor recupera pe Linda și o vor duce acasă.

– Atunci să ne grăbim, altfel vor pleca fără noi.

– Tocmai asta e ideea. Am aranjat cu patronul clubului să-i ducă acasă cu o mașină de-a lor. Mașina decapotabilă ne rămâne nouă.

– O, spuse Cara.

– Dacă nu vrei să asculți ce am să-ți spun, Cara, plecăm chiar acum. Dar cred că îmi datorezi o șansă să-mi pledez cazul.

Se așezară pe o bancă. Genunchii ei tremurau. Știa că Brent o va cere de soție și știa că va trebui să-l refuze. Vrând să amâne întrebarea lui, spuse:

– Înainte să spui ceva, Brent, îți amintesc ce am spus la New York, atunci când ai venit să mă iei. Trăim în lumi diferite.

– Și care ar fi lumea mea? întrebă Brent.

– Lumea proprietăților din Long Island, a cluburilor country și a femeilor care apar la știri. E lumea în care te-ai născut și căreia îi aparții.

– Și care e lumea ta? întrebă Brent.

– Lumea mea e una a dedicării și devotamentului. E o răsplată prin ea însăși.

Brent se așeză lângă ea și Cara și-ar fi dorit să nu fi făcut asta. Cum o ținea de braț și avea obrazul în părul ei, nu putea gândi limpede.

– Bine, Carita. Ai spus ce aveai de spus: acum e rândul meu. Dar greșești.

– Da…

Brent îi închise gura cu un sărut.

– Termină cu „da“ , draga mea. Lumea mea e departe de proprietăți și cluburi country. Am trăit mai mult pe șantiere, la marginea deșerturilor sau în mijlocul junglei. Majoritatea timpului îmi fac griji că proviziile nu vor fi livrate și oamenii se îmbolnăvesc de malarie sau altceva. Niciodată nu am destul timp să-mi termin treaba. Apoi ploi, tornade sau cutremure.

– Nu credeam că așa e viața ta, se miră Cara. Ai mereu urgențe, nu-i așa? Într-un fel, e ca munca unei infirmiere.

– Vreau să fiu cinstit, spuse el în cele din urmă. Viața pe care ți-o ofer nu e una de lux și comoditate. E o existență dură și periculoasă. Și

n-am nici un drept să-ți cer s-o împarți cu mine, decât dacă mă iubești. Ai putea duce o viață liniștită, aici sau în străinătate. Ești drăguță, poți avea tot ce îți dorești.

– Dar nu vreau o viață comodă și luxoasă, spuse Cara. Ce îmi oferi în schimb?

– Toată dragostea mea, spuse Brent răgușit, pentru totdeauna. O, Cara am atâta nevoie de tine!

– De ce nu mi-ai spus-o mai demult? murmură Cara. Abia așteptam să aud.

– Vrei să spui că…?

– Vreau să spun că te iubesc, Brent, dar nu credeam că am un loc în viața ta. Acum că știu, îți spun că te iubesc și eu, dragule. Nu aveam curajul s-o recunosc. Dar acum pot spune: te iubesc, Brent, te iubesc, te iubesc….

Sfârșit